

Amid Səlimoğlu

“Kimsəsiz” romanının müəllifindən

Sən axı kimsən?!
Bumeranq

2021

Amid Səlimoğlu “Sən axı kimsən?! Bumeranq”. 60 səhifə

[Instagram.com/amidselimoglu](https://www.instagram.com/amidselimoglu)

[Facebook.com/amidselimoglu](https://www.facebook.com/amidselimoglu)

[Linkedin.com/amidselimzade](https://www.linkedin.com/amidselimzade)

“Hər şey altı il bundan öncə başlamışdı. Həyatımın altı ilə üstünün eyni olduğu o gün, əslində öldüyüm gün idi. Mən çox böyük günahın içinə atmışdım çarəsiz bədənimi. Bir alovun eşqinə yandırmışdım saf xəyallarımı. Bilərək həm də...”

Səhərin erkən saatlarında mayor Muradov yerindən duraraq işə getmək üçün hazırlaşmağa başladı. Həyat yoldaşı Nazlı ilə iki oğlu rayona, Nazlının atasıgilə getdiyindən Rafael evdə tək idi. Buna görə də, səhər yeməyi belə hazırlamamış, eləcə əynini geyinərək evdən çıxdı. Darvazanı açaraq avtomobili çölə çıxardıqdan sonra yerə enib darvazanı bağladı. Yenidən avtomobilə əyləşməyə hazırlaşdı ki, qonşu Rüstəm kişini görüb səsləndi:

– Salam, Rüstəm kişi. Sabahın xeyir.

– Salam, – deyə Rüstəm kişi də ona baxaraq qarşılıq verdi.

– Nə əcəb bu saatda oyaqsan? – Rafael Rüstəm kişinin şalvarındakı ağ ləkələrə gözücü nəzər yetirdi.

– Nə edim, ay qardaş. Hava istidi, yata bilmirəm. Dedim, heç olmasa ağacları sulayım. Həm özüm də sərinləyərəm. – Rüstəm kişi xışiltılı səsiylə astaca danışır, bir yandan da ağacları sulayırdı.

– Yaxşı edirsən. Mənə görə bir qulluq. – Rafael gedəcəyini işarə edərək dedi.

– Qulluq sahibi olasan. Get. Sağ-salamat.

– Sağ ol.

Avtomobilə əyləşərək polis şöbəsinin yolunu tutdu. Səhərin erkən saatları olmasına baxmayaraq, hava yamanca isti idi. Kənddən çıxaraq beton yolla şəhərə doğru sürməyə davam etdi. Yarım saatdan sonra isə artıq polis şöbəsinin qarşısında idi. Avtomobili şöbənin qarşısında saxlayaraq aşağı endi. Asta addımlarla həyət qapısından içəri daxil olub binaya doğru yaxınlaşdı. Elə pilləkənlərdən çıxmağa hazırlaşdı ki, binanın giriş qapısında leytenant Ağayevanı gördü.

– Cənab mayor, tam vaxtında gəldiniz. Sabahınız xeyir.

– Səhəndə sabahın xeyir, Ağayeva. Nə olub, nə məsələdir? – Rafael qapıdan dəhlizə daxil olaraq Sevdəyə baxdı.

– Cənab polkovnik sizə zəng etməyimi tapşırırmışdı. Mən də sizə zəng edəcəkdim ki, siz gəldiniz.

– Mənə niyə zəng edəcəkdin? – Rafael Ağayevanın üzünə təəccüblə baxaraq soruşdu.

– Bu gün səhər saatlarında cinayət hadisəsi baş verir. Bu səbəbdən.

– Bir səhəri də xeyirli aç bilmirik də! – Qaşlarını çataraq dedi. – Yaxşı. Gedək iclas otağına. Orada hər şeyi ətraflı danışarıq. – Muradov sözünü bitirib dəhlizlə addımlamağa başladı. – Cavad hardadır? – Ağayeva baxmadan soruşdu.

– İclas zalındadır. Cənab polkovniklə sizi gözləyirlər.

– Lap yaxşı.

İkisi də iti addımlarla iclas otağının yolunu tutdular. İclas otağında isə polkovnik Hüseynovla baş-leytenant Şükürov çoxdan hazır idilər. Mayor Muradov iclas otağının qapısını açaraq içəri daxil oldu. Ağayeva isə onun arxasıya gəlirdi.

– Sabahın xeyir, Muradov. – Polkovnik kinayə ilə ona baxdı.

– Nə xeyiri, qoca! Bəd xəbər qapıda yaxaladı məni. – Muradov Ağayevanın üzünə baxaraq dedi.

– Polis şöbəsində xoş xəbər olar? – Polkovnik gülərək soruşdu.

– Sənin kefin həmişəki kimi kökdü, deyəsən. – Muradov stula əyləşdi. – Nəysə... deyın görək nə məsələdir. – Üzünü Şükürova çevirdi.

– Bir neçə saat bundan öncə ölüm hadisəsi baş verib.

– Ölüm səbəbi bəs nədir?

– Bu haqda dəqiq məlumat yoxdur. Tibbi ekspertizadan sonra bizə məlumat verəcəklər. Ancaq ilkin məlumatlara əsasən, ölümə səbəb narkotik vasitələrin istifadəsi də ola bilər.

– Burada qeyri-adi olan nədir bəs? – Muradov gözlərini Şükürova zilləyərək soruşdu.

– Aldığımız ilkin məlumatlarda mərhumun həddindən artıq narkotik istifadə etdiyi göstərilir.

– Yəni? – Muradov əllərini açaraq Şükürovdan dəqiq məlumat verməsini istədi.

– Bir sözlə, birinin mərhuma zorla narkotik verməsindən şübhələnirik.

– Hmm... başa düşdüm. Onda gedək hadisənin baş verdiyi yerə. Görək orada nə tapa bilirik. – Muradov ayağa qalxdı.

– Mənə də məlumat verərsiniz. – Polkovnik Muradova baxaraq dedi.

– Qeybətci xalalar kimisən sən də lap. – Muradov gülərək polkovnikə baxdı. Sonra isə qapıya doğru getməyə başladı.

– Şükürov, bundan adama xeyir gəlməz. Sən mütləq mənə məlumat ver.

– Oldu, cənab polkovnik. – Şükürov da Muradovun arxasıya getdi.

– Mən də sizinlə gedəcəm. – Ağayeva Şükürova səsləndi.

Muradov artıq dəhlizin sonunda, çıxış qapısında idi. Şükürovla Ağayeva da onun yanına tələsirdilər.

– Axşam sənə yazmışdım. Niyə cavab vermədin? – Şükürov Ağayevaya baxmadan soruşdu.

– Hələ bir qərara gəlməmişəm. Ona görə.

– Nə çətin bir qərardır? Uzağı yeməyə gedəcəyik, Vəssalam.

– Bu sənə görə elədir.

– Mən...

– Yaxşı. Sakit dur! Cənab mayor eşidəcək. – Ağayeva əli ilə Şükürovdan susmasını istədi.

Ağayevanın sözündən sonra Şükürov artıq bir söz demədi. İkisi də Muradovun yanına çatıb bir yerdə binanı tərk etdilər.

Ölüm hadisəsinin baş verdiyi yer polis şöbəsiindən o qədər də uzaqda deyildi. Bu səbəbdən, qısa müddət ərzində onlar hadisə baş verən yerə çatdılar. Mayor Muradov avtomobildən endikdən sonra binanın ətrafına göz gəzdirdi. Qeyri-adi nəşə axtarırdı. Ancaq ətrafda hər şey qaydasında idi. Üçü də binaya daxil olaraq mərhumun qaldığı mərtəbəyə qalxdılar. Muradov mənzilin qapısının qarşısına bağlanmış lenti kənara çəkərək mənzilə daxil oldu. İçəridə bir neçə polis əməkdaşı var idi. Muradovu görəən kimi yanına yaxınlaşdılar.

– Salam, cənab mayor.

– Salam, Həmidov. Mərhum hansı otaqda olub?

– Bu otaqda, – deyə Həmidov əli ilə ortancıl otağı göstərdi.

– Gedək ora. – Muradov Ağayeva ilə Şükürova baxdı.

Üçü də otağa girdilər. Muradov otağa gözücu baxaraq masanın yanına yaxınlaşdı. Masanın üstü narkotik maddələrlə örtülmüşdü. Bundan əlavə, masanın üzərində heç nə yox idi.

– Burada başqa nəşə olub? – Muradov əli ilə izləri göstərdi.

– Bəli, cənab mayor. Boşqab, qaşiq, stəkan olub. Onları da araşdırmaq üçün götürmüşük. Üzərində olan izlərlə mərhumun barmaq izlərini qarşılaşdıracağıq.

– Lap yaxşı, – deyə Muradov pəncərəyə tərəf yaxınlaşdı. Pərdəni aralayaraq həyəətə baxdı.

– Evdə hər şey dağıdılıb. Burada başqa kimsə də ola bilərdi. – Şükürov otağa baxaraq dedi.

– Görürəm. – Mayor Muradov gözlərini pəncərədən çəkməyərək cavab verdi.

– Özü də dağıda bilər. Narkotik maddənin təsiri ilə. – Ağayeva masanın üstünə nəzər yetirdi.

– Araşdıracağıq. – Muradov pəncərə önündən çəkilərək onların yanına gəldi.

– Gedək xəstəxanaya. Mərhum haqqında orada ətraflı danışarıq.

– Oldu, cənab mayor. – Şükürov ona baxaraq dedi.

– Həmidov, siz burada qalın. Ətrafda şübhəli birini görsəniz, dərhal mənə xəbər edin.

– Oldu. Mütləq xəbər edəcəyəm.

– Gedək o zaman. – Muradov Şükürovla Ağayevaya baxaraq qapını göstərdi.

Üçü də mənzili tərk edərək pilləkənlərlə aşağı endilər. Avtomobilə əyləşərək morqun yolunu tutdular. Yol boyu heç biri bir söz belə danışmırdı. Şükürov avtomobili idarə edir, Muradov onun yanında əyləşərək çölü izləyirdi. Ağayeva isə arxada, sənədlərə göz gəzdirirdi. Xəstəxanaya isə hələ yol vardı.

Yarım saat sonra xəstəxana binasının qarşısında idilər. Muradov öndə, Ağayeva ilə Şükürov isə onun arxasıya binaya daxil oldular. Xəstəxananın mühafizəçisi onları morqa apararaq növbətçi həkimlə tanış etdi.

– Salam, xanım. – Muradov həkimi görüb dedi.

– Salam. – Həkim qarşılıq verdi.

– Bugün gecə saatlarında baş vermiş hadisəyə görə buraya gəlmişik.

– Bilirəm. Mənə məlumat vermişdilər. Buyurun, sizə yolu göstərim. – Əli ilə dəhlizi göstərdi.

– Yaxşı, – deyib üzünü mühafizəçiyə çevirdi. – Siz gedə bilərsiniz. Təşəkkür edirəm.

– Oldu. – Mühafizəçi geri dönərək onlardan uzaqlaşdı.

– Gedək. – Muradov əli ilə dəhlizi göstərib həkimin öndən getməsinə xahiş etdi.

Onlar dördü də dəhlizin sonuna, mərhumun nəşinin yerləşdiyi otağa getdilər. Otağa daxil olduqdan sonra həkim mərhumun nəşinin üzərindəki ağ örtüyü sinəsinə qədər açaraq meyidi onlara göstərdi.

– Mərhum budur. Adı Rafiqdir. Məmmədov Rafiq Davud oğlu.

– Ölüm səbəbi bəllidir? – Ağayeva mərhuma baxaraq soruşdu.

– Yüksək doza narkotik.

– Nəşin üzərində heç bir göyərmiş hissə, ya da kəsik yoxdur.

– Elədir, – deyə həkim Şükürova baxdı. – Öldürülmə ehtimalı çox aşağıdır.

– Sizdən bir xahişim var. – Mayor Muradov həkimə baxdı. – Zəhmət olmasa, bizə bir neçə dəqiqə vaxt verəsiniz.

– Aha... olar. Mən çöldə sizi gözləyəcəm. İşiniz bitdiyində xəbər edərsiniz.

– Təşəkkür edirəm.

Həkim otağı tərk etdikdən sonra Şükürov mərhumun nəşinə baxaraq dedi:

– Cənab mayor, sizcə öz əcəli ilə ölüb?

– Necə ölməyindən asılı olmayaraq, hamısı əcəlin əli ilə olur, Şükürov. Ancaq səbəb olaraq deyə bilərəm ki, yüksək doza narkotiki ona kimsə də verə bilər.

– Mərhumun üzərində zorakılıq əlamətləri yoxdur axı. – Ağayeva mərhumin bədənini göstərdi.

– Evə rahatlıqla girib-çıxan biri də ola bilər. – Mayor Muradov bir qədər düşündükdən sonra yenidən dilləndi. – Hər ehtimalı nəzərə almalıyıq.

– Haradan başlayacağıq?

– Şükürov, Rafiqlə bağlı məlumatları oxu, zəhmət olmasa. – Muradov Şükürova baxaraq dedi.

– Oldu, cənab mayor. – Şükürov əlindəki qovluğu açdı. – Məmmədov Rafiq Davud oğlu. 1984-cü il, Bakı şəhərində anadan olub. 2013-cü ildə Xumar adlı xanımla ailə həyatı qurub. Ancaq bu evlilik 2019-cu ilə qədər davam edə bilib. Bu evliliyə iki uşağı, bir qızı və bir oğlu var.

– Bəs valideynləri?
– Atası vəfat edib. Anası isə Rafiqdən iki yaş böyük qardaşı ilə yaşayır.
– Onda birinci anası ilə danışaq. Sonra isə keçmiş həyat yoldaşı ilə.
– Oldu, cənab mayor. Xəbər edərəm, gətirərlər. – Şükürov cibindən telefonunu çıxartdı.

– Xeyr, Şükürov. Anasının qaldığı evə özümüz gedərik. Yaşlı qadındır. Narahat etməyə.

– Necə istəyirsiniz, cənab mayor. – Şükürov telefonu yenidən cibinə qoydu.
– Ağayeva, sən isə şöbəyə get. Həyat yoldaşını şöbəyə dəvət edin. Bir neçə saata biz də gəlmiş olarıq.

– Baş üstə, cənab mayor. – Ağayeva ona baxaraq dedi.
– Hər şey aydıncırsa, artıq gedək. Burada bir işimiz qalmadı.
Muradov sözünü bitirib otağı tərk etdi. Həkim isə dahlizdə onları gözləyirdi. Muradov həkimini görüb ona yaxınlaşdı.

– Hər şey üçün təşəkkürümü bildirirəm.
– Sağ olun.

Sağollaşdıqdan sonra üçü də xəstəxana binasını tərk etdilər. Ağayeva Muradovun tapşırığı ilə şöbəyə qayıtdı. Muradovla Şükürov isə mərhumun qardaşılıqla üz tutdular.

Yolboyu heç biri bir kəlmə də olsun demir, eləcə susaraq gediləcək yerə çatmağı gözləyirdilər. Amma mayor Muradov bu səssizliyi pozmaq istəyirdi. Bir müddət idi ki, müşahidə etdiyi bir şeylər var idi. Hisslərində heç vaxt yanılmazdı və inanırdı ki, bu səfər də yalnız deyildi. Ona görə də üzünü Şükürova çevirərək bir neçə saniyə dinməzəcə onu izlədikdən sonra sözə başladı:

– Nə vaxt deyəcəksən?
– Nəyi, cənab mayor? – Şükürov ani sualdan çaşaraq gözlərini bərəldib Muradova baxdı.

– Burax bu cənab mayor söhbətini! Sualıma cavab ver!
– Üzr istəyirəm, ancaq nə dediyinizi başa düşmürəm. Siz nəyi nəzərdə tutursunuz? – Onun çaşqınlığı hələ də davam edirdi.

– Sevdaya fikrinin ciddi olduğunu. – Muradov sakit tərzdə dedi.
Şükürov bu sözlərdən sonra üzünü yola dikərək bir neçə saniyə susdu. Sonra isə utanaraq danışmağa başladı:

– Mən onu yeməyə dəvət etmişəm. Ancaq hələ də qəbul etməyib.
– Ə bura İngiltərədi? Nə yemək? Nə danışsən sən? Çıx qarşısına kişi kimi sözünü de də! – Rafael tərs-tərs Cavada baxıb dedi.

– Nə bilim! Dedim daha rahat olaram. Həm də fikrini az da olsa, başa düşərəm. Biz axı hələ bir-birimizi yaxşı tanımırıq.

– Necə yəni yaxşı tanımırırsınız! Bir ildir ki, bir yerdə işləyirsiniz. Bundan artıq daha nə olsun?

- İnsanlar bir-birini yaxından tanımalıdırlar. İşlə şəxsi həyat tamam başqadır.
- Bilmirəm! Bilmirəm, bala. Mən əlli yaşı çoxdan adlamışam. Bəlkə buna görə, sizi yaxşı başa düşə bilmirəm. Ancaq bizim vaxtımızda belə deyildi. Biz cavan olanda bir qızı görüb xoşumuz gəlirdi, bunu utana-utana anamıza deyərdik, o da atamıza yavaşca çatdırardı. Əgər onlar razı olardırsa, qızın evinə elçi gedərdilər. Qızın valideynləri də “hə” deyərdilərsə, nişan olardı, ardınca da xına, toy. Toya kimi də nə qız oğlanı görərdi, nə də oğlan qızı. Ancaq ailə yaranardı. Və bu ailə illərlə sevinci də, kədəri də bir yerdə bölüşərdi. Mən demirəm ki, o da düz idi. Mütləq ki, o adətlərdə də səhvlər olub. Ancaq sizin düşüncələrinizdən min dəfə yaxşı idi. Siz, cavanlar indi tanış olur, aylarla görüşür, sevgili olur, ondan sonra da bizdə alınmadı deyib ayrılırsınız. Bax, bunu mən başa düşmürəm. Bunun nəyi həyatdır?!
- Nə bilim, cənab mayor. Hər dövrün öz adəti var.
- Sənə böyük kimi məsləhətim, tələs! Çünki insanların sonradan peşman olmaq kimi bir xasiyyəti vardır. Peşman olacağın zamanın gəlməsinə imkan vermə!
- Oldu, cənab mayor. Sözlərinizi düşünəcəm.
- Sənə demişəm axı təkliddə yığışdır bu “cənab” söhbətlərini! “Əmi” desən bəsimdir.
- Oldu, əmi. – Şükürov gülərək dedi.
- İndi isə gedəcəyimiz yerə çatmaq üçün tələs. Günortaya kimi bu işi həll edək.
- Baş üstə!
- Bu sözdən sonra ikisi də yenidən susdular. Gedəcəkləri yerə isə az qalmışdı.

Rafiqin qardaşının evinə çatdıqlarında artıq saat on iki idi. Şükürov avtomobili Rafiqin qardaşının evindən on metr uzaqda saxladıqdan sonra ikisi də aşağı enərək evə doğru addımlamağa başladılar. Həyəət qapısına çatdıqda Şükürov bir neçə dəfə astadan qapını vurdu. Bir neçə saniyə çəkmədi ki, içəridən səs eşidildi.

- Kimdir?
- Zəhmət olmasa, qapını açardınız. – Muradov qapının açılmasını xahiş etdi.
- Gözləyin. – İçəridən yenidən səs gəldi.
- Səs kişi səsi idi və bir qədər də gözlədikdən sonra qapını açdı. Qapını açan ortaboy, sarışın, yazıq görünüşlü adam Muradovla Şükürova baxaraq soruşdu:
- Kim lazım idi?
- Polisdənlik, – deyə Muradov vəsiqəsini göstərdi. – Məmmədov Rafiq üçün gəlmişik.
- Buyurun, rəis. Keçin içəri. – Adam kənara çəkilərək onları içəri dəvət etdi.
- Sağ olun. – Muradov həyəətə girərək bir göz qırpımında hər şeyə diqqət yetirdi.

- Keçin evə, zəhmət olmasa. – Adam nəzakətlə dedi.
- Təşəkkür edirəm, ancaq bizim vaxtımız azdır. Ona görə də suallarımızı verib gedəcəyik.
- Buyurun. Necə istəyirsiniz.
- Siz Rafiqin qardaşısınız? – Şükürov sual verdi.
- Bəli. Qardaşıyam. Adım Rüşfətdir.
- Sizdən başqa qardaşı və ya bacısı var?
- Xeyr. Biz iki uşaq olmuşuq. – Rüşfət həyəcanla Muradovun sualına cavab verdi.
- Ananız burdadır? Burdadırsa, onunla da tanış olmaq istəyərdik.
- Bəli, burdadır. İndi çağıraram. – Rüşfət cəld pilləkənlərlə yuxarı qalxdı.
- Güzəl həyətləri var. İki mərtəbəli ev... Elə bil villadır. – Şükürov həyəətə göz gəzdirərək dedi.
- Elədir, Şükürov. Sənə qismət. – Muradov gülərək qarşılıq verdi.
- Şükürovla Muradov aralarında danışdıqları zaman Rüşfət anası ilə bir yerdə gəlib çıxdılar. Rafiqin anası yaşlı olduğundan güclə yeriyirdi. Görünür, oğlunun ölümü onu daha da təqətdən salmışdı.
- Aşağı düşməyinizə ehtiyac yoxdur. – Muradov əli ilə pilləkənin başında qalmasını istədi.
- Necə istəyirsiniz, rəis, – deyərək Rüşfət anasını stulda əyləşdirdi.
- Xanım, bu cür hadisə ilə qapınıza gəlmək istəməzdik, ancaq sizə verəcəyimiz bir neçə sual var. Elə oğlunuza da.
- Buyur, bala. Nə istəyirsən soruş. – Yaşlı qadın astaca dedi.
- Rafiq neçə müddətdir ki, sizinlə qalmır?
- Üç-dörd il olar, bala. Əvvəl bizimlə qalırdı. Sonra biz köçdük bura, o da şəhərə getdi.
- Dostundan, tanışından kimlərisə tanıyırsınız?
- Xeyr, a bala. Elə yaxın dostu yox idi.
- Başa düşdüm. – Muradov sakitcə dedi. – Son zamanlarda onda qərribə nəşə hiss etməmişdiniz?
- Ay bala, Allah mərdimazarın evini yıxsın. Gül kimi oğlumu aldı əlimdən. – Yaşlı qadın əllərini dizlərinə vuraraq ağlamağa başladı. – Allah bəlasını versin onların!
- Sakit olun, xahiş edirəm. – Muradov danışacaq bir şeyin olmadığını anlamışdı. – Xanımı içəri aparın, zəhmət olmasa, – deyərək Rüşfətə baxdı.
- Dur, ay ana. Gedək içəri. – Rüşfət anasının qolundan tutaraq ayağa qaldırdı.
- Rüşfətin içəri gedib-gəlməsi iki dəqiqədən artıq çəkmədi. Yenidən pilləkənlərlə aşağı enərək mayor Muradovun qarşısında dayandı.
- Qardaşınızı bu hala kimlərin saldığından sizin də xəbəriniz yoxdur? – Şükürov tərs-tərs Rüşfətə baxdı.

– Xeyr, rəis. Mən onun işlərinə qarışmırdım. Ona görə də heç nə bilmirəm. Neçə dəfə onla söhbət etməyə çalışsam da, qulaq asmayıb mənə. – Rüşət fəğır görünüş alaraq cavab verdi.

– Yaxşı. Biz gedirik. Ancaq sizinlə ola bilsin yenə görüşək. – Muradov dedi.

– Necə istəyirsiniz.

Muradov qapıya yaxınlaşaraq qapının dəstəyini aşağı burdu. Elə çölə çıxmaq istəyirdi ki, Rüşətin arxadan səsi eşidildi.

– Qardaşımın nəşini nə vaxt götürə bilərəm?

– Qısa zamanda bu haqda sizə məlumat veriləcək. – Şükürov geriye dönərək cavab verdi.

– Yaxşı.

Şükürov da Muradovun arxasıya çıxaraq avtomobilə doğru getdi. İkisi də avtomobilə əyləşdikdən sonra Şükürov Muradova baxaraq soruşdu:

– Görəsən, niyə valideynlər günahları həmişə başqalarında görürlər? Niyə öz övladlarında səhv axtarmırlar?

– Ağzında valideyn deyirsən. Valideynlərə görə öz övladları qədər dünyada heç kim təmiz olmur.

– Nə bilim. – Şükürov avtomobili işə salaraq astaca yerindən götürüldü.

– Sən Rüşət haqqında da araşdırma et.

– Şübhələndiyiniz nəşə var?

– Bu adam əfəlin biridir. Qardaşının yanında da sözü keçmir. Bundan nəşə çıxma bilər.

– Araşdıraram. Mütləq.

– Sür, şöbəyə! Sevdə yəqin ki, Rafiqin yoldaşını şöbəyə gətirib.

– Baş üstə. – Şükürov qaza basaraq oradan uzaqlaşdı.

Muradov Şükürovla polis şöbəsinə çatdıqlarında artıq günortadan keçmişdi. Şükürov avtomobili dayanacaqda saxladıqdan sonra ikisi də avtomobildən enərək şöbənin binasına daxil oldular.

– Cənab mayor, bəlkə bir şeylər yeyək, sonra yenə işimizi görərdik.

– Yox, Şükürov. Vaxtımız azdır. Birazdan sifariş verərsən, elə burada yeyərik.

– Oldu. Necə istəyirsiniz.

Şükürov Muradovun xasiyyətini yaxşı bilirdi. Muradov işini tamamlamamış yemək yeməzdi. Ancaq Şükürov hər ehtimala qarşı hər dəfə soruşar, ac olub-olmadığını öyrənərdi.

– Çıxaq ikinci mərtəbəyə. Ağayeva orda olacaq, – deyərək Muradov pilləkənlə ikinci mərtəbəyə çıxmağa başladı.

İkinci mərtəbəyə çıxıb sola dönmüşdülər ki, arxadan Ağayevanın səsinə eşitdilər.

– Cənab mayor!

Muradovla Şükürov geriye döndüklərində Ağayevanı gördülər.

– Ağayeva, burdasan?

– Bəli, cənab mayor. Sizi gözləyirdim mən də. Tapşırığınız kimi Rafiqin həyat yoldaşını gətirmişik.

– Hardadır?

– Sorğu otağında. Sizi gözləyir.

– Nəse təklif etmisiniz? Yəqin neçə saatdır bizi gözləyir. – Muradov sorğu otağına doğru addımlamağa başladı.

– Bəli. Çay vermişik. – Ağayeva da onun yanı ilə gedirdi.

– Lap yaxşı. – Muradov dedi.

– Cənab mayor, sorğuya kim girəcək?

– Mən, Şükürov. Siz yan otaqdan izləyərsiniz.

– Oldu, – deyə ikisi də yan otağa keçdilər.

Muradov isə astaca qapını açaraq sorğu otağına daxil oldu. Rafiqin həyat yoldaşı mayor Muradovu görüb cəld ayağa qalxdı. Qorxduğu üzündən aydın hiss olunurdu.

– Narahat olma, qızım. – Muradov əli ilə oturmasını istədi.

Gənc qadın oturduqdan sonra Muradov da stulu geriye çəkib əyləşdi. Muradov işində peşəkar biri idi. Bu cür hadisələrlə illər boyunca qarşılaşmışdı, ancaq hiss etdirməsə də, qadınların düşdükləri bu cür vəziyyətlərə həddindən artıq kədərlənirdi.

– Qızım, mənim adım Rafaeldir, Rafael Muradov. Səninlə polis kimi yox, bir əmi, bir dayı kimi danışacam. Ona görə də mənimlə rahat ola bilərsən. Heç nədən qorxma, heç nədən çəkinmə də.

– Sağ olun. – Gənc qadının üzü qızarmışdı. Gözləri dolsa da, özünü güclə sıxıb saxlayırdı.

– Bura nə üçün gəldiyini yəqin ki, yaxşı bilirən.

– Bəli. – Gənc qadın astaca dedi.

– Keçmiş həyat yoldaşını evində tapdıq. O, ölmüşdü. – Muradov astaca, gənc qadını narahat etmədən danışmağa çalışırdı.

– Mənim artıq hər şeydən xəbərim var.

– O zaman hadisənin nədən baş verdiyini də bilirən.

– Bəli. Bilirəm. – Gənc qadın utanaraq başını aşağı əydi.

– Heç nədən utanma, qızım. Olanlar sənin günahın deyil.

Muradov dərindən nəfəs alaraq son sözünü deyib susdu. Ancaq məlumat almalı idi. Ona görə bir neçə dəqiqə sonra yenidən danışmağa başladı.

– Zəhmət olmasa, hər şeyi əvvəldən danış.

- Necə əvvəldən? – Gənc qadın Muradovun nə dediyini anlamamışdı.
- Yəni Rafiqlə evliliyinizin ilk vaxtlarından.
- Biz Rafiqlə əvvəllər eyni kənddə qalırdıq. – Gənc qadın bir qədər düşündükdən sonra danışmağa başladı. – Məndən beş il böyük idi. Doqquzuncu sinifdən sonra məni oxutmadı evdəkilər. – Bu sözləri deyərkən gözünü masadan ayırmır, utana-utana danışdı. – O isə oxumuşdu. Universitetə də qəbul olmuşdu. Ara-sıra kənddə görərdim onu. Ancaq onda da üzünə baxmazdım heç. Görən olar, nəse söz çıxar deyə... – Sözü bitirib dərindən nəfəs aldı. – Universiteti bitirib əsgər getdi. Bir il sonra da geri qayıtdı. Əsgərlikdən qayıtdıqdan bir neçə ay keçmişdi ya yox ailəsi gəlib atamdan məni istədi. Atam da oxumuş uşaqdı, ailəsini də tanıyırdı deyib verdi məni ona... Hər şey belə başladı.
- Bəs, Rafiq həmişə belə idi? – Muradov narkotik sözünü işlətmək istəmirdi.
- Xeyr. – Gənc qadın onun nə demək istədiyini başa düşmüşdü. – Əslində, hər şey əvvəllər çox yaxşı idi. Evləndikdən iki ay sonra işə düzəlmişdi. Bankda. Rafiq yaxşı adam idi. İşə düzəldikdən altı ay keçməmişdi ki, şəhər mərkəzinə köçdük. Övladımız da elə həmin evdə dünyaya gəldi.
- Övladınız var? – Muradov maraqla soruşdu.
- Bəli. Qızıdır. Yeddi yaşı var. – Gənc qadın bu sözləri deyərkən gözləri parlayırdı.
- Bilirsən, mən də qız atasıyam. – Muradov gülümsəyərək dedi. – Keçən ay on doqquz yaşı oldu. Universitetin ikinci kursunda oxuyur. Qız övladlarının yeri başqa olur.
- Bəli. Rafiq də çox istəyirdi qızını. Ancaq qızını düşünmədi heç. Qız övladı olan belə etməməli idi. Bir ləkə qoyub getdi ona. – Gənc qadın özünü saxlaya bilməyib hönkürtü ilə ağlamağa başladı.
- Ağlamayın, – deyə Muradov onu sakitləşdirməyə çalışdı.
- Gənc qadın özünü toplayaraq göz yaşlarını sildi.
- Üzr istəyirəm.
- Üzr istənəcək bir şey yoxdur. Narahat olmayın.
- Hər şey evləndikdən iki il sonra başladı. Rafiq tamamilə dəyişdi. Nə zaman problemin nədə olduğunu soruşsam, işləri ilə əlaqədar olduğunu deyərdi. Ailəsinə qarşı da laqeyd olmuşdu. Sonra da bu zəhrimarı tapdı.
- Neçə ildir ki, ayrısınız?
- Üç ilə yaxındır.
- Deməli, üç ildən artıqdır ki, bu “maddə”dən istifadə edir?
- Bəli. Əvvəllər çox çalışdım, ancaq heç cür alınmadı. Sonra da məcbur olub ayrıldım. Qızımın gələcəyini də təhlükə altına atmaq istəmədim.
- Bəs bu “maddə”ni haradan, kimdən alırdı? Bu haqda bir məlumatınız var?
- Xeyr. Demək olar ki, yoxdur. Ancaq bir dostu var idi. Dost deyən də ki, onu da son vaxtlar görürdüm yanında.

– Adını bilirsiniz?
– Bəli. Adı Qalib idi. Çay evi işlədirdi.
– Zəhmət olmasa, çay evinin yerləşdiyi adresi bura yazın. – Muradov cibindən kağız, qələm çıxardıb gənc qadının qarşısına qoydu.
Gənc qadın kağıza çay evinin adresini yazıb Muradova tərəf uzatdı.
– Buyurun.
– Sağ olun. Bu məlumat bizə çox lazım olacaq. İndi isə artıq gedə bilərsiniz.
– Onu öldürüblər? – Gənc qadın qorxa-qorxa sual verdi.
– Bu haqda sizə dəqiq məlumat verə bilməyəcəm. Məni üzrlü sayın.
Araşdırma aparılır.
– Başa düşdüm. – Gənc qadın sözünü bitirib ayağa qalxdı.
– Sizi əməkdaşımız evinizə qədər ötürəcək. – Muradov da ayağa qalxdı.
– Çox sağ olun.
İkisi də sorğu otağını tərk etdilər. Dəhlizdə Şükürovla Ağayeva onları hazır gözləyirdi.
– Ağayeva, xanım qızımızı evinə götürün.
– Oldu, cənab mayor. – Ağayeva Muradovun istəyinə razılıq verib üzünü gənc qadına çevirdi. – Zəhmət olmasa, mənimlə gəlin.
İkisi də sorğu otağının qarşısından uzaqlaşaraq pilləkənlə aşağıya enməyə başladılar.
– Şükürov, adamımız budur. Təcili tapmaq lazımdır. – Əlindəki kağızı ona göstərdi.
– Oldu, cənab mayor. “Uşaqlar”ı göndərərəm indi.
– Yox! Özün də get. Vacib məsələdir.
– Oldu, cənab mayor. Necə istəyirsiniz.
– Ancaq öncə nahar et. – Muradov Şükürovun ona görə ac qalmasını istəmirdi.
– Mənim üçün fərqi yoxdu.
– Dediymə qulaq as! Get yemək ye. Sonra da adamın arxasıya gedərsən.
– Baş üstə. – Şükürov artıq bir söz belə demədən Muradovun dediyi ilə razılaşdı.
– Yaxşı. Get. Mən də rəisin yanına gedəcəm.
Şükürov Muradovun yanından ayrılaraq pilləkənlərlə aşağı endi. Muradov da rəisin otağına üz tutdu.

Şükürov iki polis əməkdaşı ilə Qalibin işlətdiyi çay evinin qarşısına çatdıqlarında saat beşi keçmişdi. Avtomobili bir qədər kənarda saxladıqdan sonra üçü də aşağı enərək ətrafı izləmiş, gözə çarpacaq bir şeylər axtarmışdılar. Ancaq hər şey öz qaydasında idi. Şükürov işarə verərək polis əməkdaşlarına arxasıya gəlmələrini tapşırırdı. Çay evinin qapısı açıq idi. İçəridə isə bir neçə masadan başqa

bütün masalar boş idi. Masalardan birinə çay aparan bəstəboy, arıq oğlanı görüb ona yaxınlaşdı. Oğlan çay evinə girən adamın ona tərəf gəldiyini görən kimi əli ilə boş masalardan birini göstərib dedi:

– O masa boşdur. Orada oturun.

– Yox. Sağ ol. Çay içmək üçün gəlməmişəm. – Şükürov cibindən vəsiqəsini çıxarıb oğlana göstərdi. – Bir adamı axtarıq. Adı Qalibdir. Bizdə olan məlumata görə də bu çay evini işlədir.

– Elədir, ancaq indi burada yoxdur. Nə vaxt gələcəyini də bilmirəm. – Oğlan qorxaraq dedi.

– Evini tanıyırsan?

– Yox. Tanımıram.

– Yaxşı. – Şükürov dərindən nəfəs aldı. – Onda biz yenə gələcəyik.

– Necə istəyirsiniz.

Şükürov geriye dönərək çay evinin qapısına doğru yaxınlaşdı. Elə qapıdan çölə çıxmaq istəyirdi ki, kiminsə səsinə eşitdi.

– Ay Qalib, bu ayaqyolunun unitazını düzəlt də! – Çay evinin ayaqyolusundan çıxan bir adam Qalibə səslənmişdi.

Şükürov cəld geriye dönərək adama baxdı. Kimə səsləndiyini bilmək istəyirdi. Adam bayaqdan danışdığı bəstəboy, arıq oğlana baxırdı. Qalib Şükürovun ona baxdığını görüb əlindəki sini qabı yerə ataraq arxaya doğru qaçmağa başladı. Müştərilər nə olduğunu anlaya bilməmişdilər. Hamısı təəccüblə Qalibin arxasıya baxırdı.

– Sənin mən... Cəhənnəm ol qırağa! – deyərək adamı kənara itələdi.

– Arxaya qaçın! – Şükürov qışqıraraq polis əməkdaşlarına arxaya getmələrini tapşırıb Qalibin dalıya getdi.

Qalibi tapmışdılar. Birgə qalmışdı onu ələ keçirmək. Təqib başlamışdı. Şükürov çay evinin arxa qapısından çıxaraq ətrafa baxdı. Çay evinin arxa qapısı iki yola açılırdı. Aşağı yol çay evinin önünə doğru uzandığından Şükürov yuxarı doğru qaçmağa başladı. Qalibsiz şöbəyə qayıtmaq istəmirdi.

Şükürov sürətlə Qalibin arxasıya qaçırdı. Qalibsə, durmadan ondan daha da uzaqlaşdı. Bir qədər sonra Qalib sola dönərək gözdən itdi. Şükürov da bir neçə saniyə sonra sola döndü və yüz metr aralıqda polis əməkdaşlarının Qalibin qabağını kəsdiyini görüb dayandı. Nəfəsi kəsilmişdi. Əllərini dizinə qoyaraq dərindən nəfəs almağa başladı. Bir qədər keçdikdən sonra silahını çıxararaq Qalibə doğru yaxınlaşmağa başladı.

– Əllərini qaldır, yerə yat! – Səsi xırıltılı çıxırdı. – Tez ol!

Qalibin başqa çıxış yolu qalmamışdı. Məcbur olub əllərini havaya qaldıraraq yerə uzandı. Polis əməkdaşlarından biri cəld Qalibin qollarını qandalladı.

– Yaxşı iş çıxartdınız, uşaqlar. Halal olsun.

Şükürov Qalibin boynundan tutaraq ayağa qaldırdı.

– Məni aldadırdın əə sən?

– Məndən nə istəyirsiniz axı? – Qalib Şükürovun əlindən çıxmağa çalışdı.

– Deyəcəm sənə. Narahat olma! Şöbəyə gedək, hər şeyi izah edəcəm.

Şükürov Qalibi qabağına qataraq avtomobili saxladığıları yerə doğru getməyə başladı. Verilən tapşırığın öhdəsindən gələ bilmişdilər.

Şükürov polis əməkdaşları ilə Qalibi polis şöbəsinə gətirdikdən sonra mayor Muradova məlumat vermək üçün otağına getdi. Otağın qabağına çatdıqda astaca iki dəfə qapını vurdu. İçəridən “gəl” sözünü eşitdikdən sonra qapını açıb içəri girdi.

– Hə, Şükürov. Nə edə bildiniz? – Muradov oturduğu kreslodan dedi.

– Cənab mayor, tapşırığınız kimi Qalibi gətirmişik.

– Lap yaxşı. – Ayağa qalxaraq Şükürova yaxınlaşdı. – İndi hardadır?

– “Uşaqlar” a sorğu otağına aparmaqlarını demişəm.

– Onda gedək ora. Görək bizə nələr danışacaq. – Muradov qapını açaraq dəhlizə çıxdı.

– Cənab mayor, məncə Qalib adi adam deyil. – Şükürov Muradovun arxasıya otağı tərk etdi.

– Bunu deməyə səbəbin var?

– Bəli, var. Biz çay evinə getdiyimizdə əvvəlcə axtardığımız adamın özü olduğunu demədi, ancaq təsadüf nəticəsində Qabil olduğunu başa düşdük. Sonra da bizdən qaçmağa cəhd göstərdi.

– Əməlli həyəcanlı gün olub ki. – Muradov gülərək Şükürova baxdı.

– Düzdür. – Şükürov da gülərək qarşılıq verdi. – “Uşaqlar” olmasa idi, onu ələ keçirmək elə də asan olmayacaqdı. Neçə müddətdir ki, idmanla məşğul olmuram. Bugün onun şahidi oldum. Az qala taqətdən düşüb yerə yıxılacaqdım.

– Niyə məşğul olmursan?

– İdman zalları neçə müddətdir ki, bağlı idi. Ona görə. İdman zalları açıldı, ancaq indi də vaxt olmur getməyə.

– Başa düşdüm. – Muradov qısaca dedi.

– Üzr istəyirəm, cənab mayor. – Şükürov çaşqınlıqla Muradova baxdı. – Sizin də başınızı mənasız söhbətlərlə yoruram.

– Narahat olma. Mənim üçün problem deyil. – Gülərək əli ilə Şükürovun qoluna toxundu. Sonra isə sorğu otağını göstərərək dedi. – Sorğuya sən gir. Mənsə, yan otaqda olacam. – Sorğu otağının yanındakı otağın qapısını açıb içəri girdi.

– Oldu, cənab mayor. – Şükürov Muradovun qapını örtməsinə gözlədikdən sonra sorğu otağının qapısını açdı.

Şükürovun otağa girməsi ilə Qalib ayağa qalxdı.

– Otur aşağı. – Əli ilə stulu göstərərək dedi.

- Məni niyə bura gətirmisiz?
- Deyəcəm. Hamısını bir-bir deyəcəm. – Özü də stula əyləşdi. – Əvvəla, de görək bizi niyə aldatdın və niyə bizdən qaçırdın?
- Mən qaçmırdım.
- Yaxşı da! Bəs mən bugün kimin arxasıya qaçırdım? Hə?!
- Yox. Yəni qaçmaq istəmirdim. Vallah. – Qalib əllərini yana açaraq dedi. – Qorxdum sadəcə. Elə bildim mənə nəşə edəcəksiz.
- Ay bədbəxt, guya indi heç nə etməyəcəyik? Adam kimi deyərdin Qalibəm, biz də sakitcə götürüb gələrdik. İndi mən qaçarkən içimdə yaratdığım kini, səbi necə yox edim? – Əlini ona tərəf uzatdı. – Hə, Qalib?
- Mən... bilmədim.
- Yaxşı. Keçək əsas məsələyə. – Şükürov qarşısındakı qovluğu açıb içindən Rafiqin şəklini götürdü. – Bu adamı tanıyırsan?
- Tanıyıram. Dostumdur.
- Gecə evində ölü tapılıb.
- Ölüb? – Gözlərini bərəldərək şəkilə baxdı.
- Nə yaman dost imişsən. Xəbərin yoxdu?
- Yoxdu. Vallah yoxdu. – Qorxmağa başlamışdı.
- Bilirsən nədən ölüb? Həddindən artıq narkotik istifadə etməkdən.
- Bunun mənə nə dəxli var?
- Sən öl, səni burda elə günə qoyaram, varlığından xəbərin olmaz. Sənədlərə də “ağlını itirdi, özünü divardan-divara vurub bu günə düşdü” deyə yazaram, kimsə də məndən şübhələnməz. Adam kimi suallara cavab ver! – Şükürov səsinin tonunu qaldıraraq qışqırdı.
- Nə istəyirsiniz, deyərəm. – Qalibin qorxduğu rəngindən hiss olunurdu.
- Bax belə. Adam kimi danış, gərginlik də olmasın. – Kinayə ilə Qalibə baxdı.
- Narkotiki ona sən satırdın?
- Mən... – Qalib Şükürovun qaşlarını çatmasını görüb inkar etmədən cavab verdi. – Mən gətirirdim.
- Yəqin ki, pulsuz gətirmirdin. Bəlkə elə onu sən öldürmüşsən? Ola bilər də. Satmışan, pulu olmayıb. Sən də öldürmüşsən. Çox məntiqlidir.
- Rəis, başına dönüm. Mən heç adam öldürənə oxşayıram? – Qalib əllərini masaya qoyaraq yazıq-yazıq Şükürova baxdı.
- Yox əşşi. Nə danışırısan. Sən hara, adam öldürmək hara! – Rişxəndlə cavab verdi. Sonra isə ciddiylə Qalibə baxdı. – Məzələnirsən əə mənə?! Adam sənə gətirdiyin narkotiklərlə ölüb. Utanmır hələ deyir, “mən adam öldürənə oxşayıram”.
- Qovluğun arasından qələmlə ağ vərəq çıxararaq ona uzatdı. – Kimdən almısan, hamısını yaz ora. Tez ol!
- Rəis, adlarını desəm, Vallah məni öldürəcəklər.

– Sən öl, əgər yazmasan, malı aldığın adamları tapsam, hamısına deyəcəm ki, sən satmısan onları. Onsuz axır-əvvəl öləcəksən. Heç olmasa, o biri tərəfdə and içəcək bir savabın olsun. Yaz! Cəld ol!

– Yaxşı. – Qalib çarəsiz qalib kağıza bir neçə adam adı yazdı. Sonra isə Şükürova uzadaraq əlavə etdi. – Bunlardır. Başqa heç kimi tanımıram.

Şükürov kağızı əlinə alıb baxdı.

– Gözəl. Səninlə hələlik işimiz bitdi. Ola bilsin, yenə görüşək.

Şükürov ayağa qalxaraq qapıya doğru yaxınlaşdı. Qapını açıb çölə çıxmaq istəyirdi ki, arxadan Qalibin səsi eşidildi.

– Rəis, mən gedə bilərəm?

Qalibin sözü Şükürovu güldürmüşdü. Geriyə dönərək ona baxdı.

– Həə.. niyə getmirsən ki. Hətta iki polis əməkdaşı aparacaq səni. Baxma da yolda xətrinə dəyən olar. İnciyərsən! – Sözlünü bitirib qapını açdı. – Sarsaq, – deyə dodaqaltı mızıldandı.

Dəhlizdə isə Muradov Şükürovu gözləyirdi. Muradovun üzündəki təbəssümü Şükürov da hiss etmişdi. Yəqin ki, içəridəki danışığlarına görə idi bu. Şükürov mayor Muradovu unutmuşdu, ona görə də Qaliblə elə rahat danışmışdı. Şükürov bunu indi başa düşmüşdü. Muradovu gördüyündə.

– Şükürov?

– Bəli, cənab mayor. – Mayor Muradovun nə deyəcəyini gözləyirdi.

– Yaxşı iş çıxardın. Qalibin verdiyi adları ver, araşdırsınlar. Görək, altından nə çıxacaq.

– Oldu, cənab mayor.

– Sonra da evə get. Artıq gecdir. Sabah davam edərik.

– Baş üstə.

Muradov Şükürovla sağollaşmış şöbənin həyətinə, oradan da avtomobilinə doğru getdi. Göy üzü çoxdan qaralmışdı, ancaq hava hələ də isti idi. Yay aylarının sonları olmasına baxmayaraq, istilər daha da artırdı. Muradov şəhər mərkəzindən çıxaraq evinin yolunu tutdu. Yorulmuşdu. Ona görə də yatıb dincəlmək istəyirdi.

Rafael kəndin mərkəzinə çatıb sola döndü. Mərkəzdə hələ də adamlar var idi. Yayın bu saatlarında insanlar gec saatlara qədər çöldə olurdu. İnsanların yanından keçərək asfalt yolla evin yolunu tutdu. Yorğun idi. Ona görə də tələsirdi. Dar dalanlarla keçərək torpaq yola çıxdı. Yüz metr də getmişdi ki, sağa dönərək avtomobili saxladı. Evə çatmışdı. Avtomobildən enib həyət qapısını açaraq həyətə girdi. Sonra isə darvazanı açdı. Avtomobili həyətə salmaq istəyirdi. Ancaq həyətdən çıxıb avtomobilə yaxınlaşanda Rüstəm kişinin səsinə eşitdi.

- Axşamın xeyir, qardaş.
- Hər vaxtın xeyir, Rüstəm kişi. – Rafael Rüstəm kişiye tərəf baxaraq dedi.
- İşdən gəlibsən, deyəsən.
- Hə. Elədir.
- Gəl onda. Ac olarsan. – Rüstəm kişi evi göstərdi.
- Sağ ol, Rüstəm. Toxam.
- Gəl, gəl. Həm samovar da qaynatmışam. Çay da içərsən.

Rafael yorğunluğuna baxmayaraq, Rüstəm kişinin xətrinə dəymədi. Avtomobili həyətə saldıqdan sonra onun yanına getdi.

- Gəldim.
- Xoş gəldin. Keçək içəri. – Əli ilə həyəti göstərdi. – Mən də elə bütün günü bekar olmuşam. Sənin gəlməyin lap yaxşı oldu.

İkisi də həyətə girərək həyətin ortasında qoyulmuş masaya yaxınlaşdılar. Masaya oturmaları ilə Rüstəm kişinin həyat yoldaşının əlində boşqablarla gəlməsi bir oldu.

- Salam, Zərifə bacı. Bağışlayın, sizi də narahat etdim.
- Salam, Rafael qardaş. O nə sözdür? Xoşdur. – Əlindəki boşqab, çəngəli masaya qoyub getdi.

Rüstəm kişi də çay süzüb Rafaelin qabağına qoydu.

- Çay iç. Yorğunluğunu alar.
- Çox sağ ol. – Çaydan bir yudum alaraq dedi. – Samovarın yerini heç nə vermir.
- Elədir. – Rüstəm kişi gülərək qarşılıq verdi. – Sən çayını iç, mən indi gəlirəm, – deyə ayağa qalxaraq evə getdi.

Rafael Hövsan kəndinə heç səkkiz ay deyildi ki, köçmüşdü. İllərlə şəhərdə kirayədə qaldıqdan sonra birtəhər borc-xərc edib burada torpaq sahəsi almış, ev tikmişdi. Rüstəm kişini də bura köçdükdən sonra yaxından tanımışdı. Ancaq əvvəllər də, ev təmir olduğu zamanlar görmüşdü onu. Tez-tez gəlib bir kömək lazım olub-olmadığını soruşar, indiki kimi samovar çayına qonaq edərdi. Ustalarla da arası yaxşı idi. Xətrini çox istəyirdilər. Elə Rafaelə ona çox hörmət edirdi. Yaşı altmışı keçmiş bu qocanı bir dost kimi görürdü. Rüstəm kişi yaxşı insan idi.

Bir müddət sonra Zərifə xanım əlində tavayla gəldi. Rüstəm kişi də onun arxasıya gəlirdi. İri boşqabda qarpız gətirirdi.

- Hə, Rafael. Buz kimi qarpıza yəqin yox deməzsən. – Boşqabı masanın ortasına qoyub dedi.
- Deməram. – Rafael gülərək qarşılıq verdi.
- Bu kişinin işlərindən baş açmaq olmur. Bilsəydim, daha yaxşı yeməklər bişirərdim. – Tavanın qapağını açaraq kənara qoydu.
- Badımcan qızartması ən sevdiyim yeməkdir. – Rafael tavanın içindəki badımcanları görüb dedi. – Başqa heç nəyə ehtiyac yoxdur.

– Görürsən, arvad? Rafael də elə bizim kimi sadə adamdır da. – Rüstəm kişi Rafaelə göz vurdu.

– Necə deyirsiniz, elə də olsun. Təki xoşunuz gəlsin.

Zərifə xanım boşqabları doldurduqdan sonra tavanı götürərək içəri keçdi.

– Zərifə bacı, niyə getdi? Oturardı elə bizimlə.

– O çoxdan yeyib yeməyini. İndiyə qədər saxlamaz. – Rüstəm kişi qarpızdan kəsib ağzına atdı. – Sən ye. Narahat olma.

– Yaxşı.

İkisi də iştahla yeməyə girişmişdilər. Rafael nə qədər yorğun olsa da, yeməkdən doymurdu. Bütün günü ac olduğunu indi fərqi varmıydı.

– Hə... danış görək işlərin necədir.

– Necə olacaq, Rüstəm kişi. Bütün günü qaçaqaçdır.

– Sizin iş də yaman çətindir.

– Elədir. Hələ bugün bir hadisəni araşdırmağı bizə veriblər. Lap çıxılmaz dalandır.

– Niyə ki? – Rüstəm kişi maraqla sual verdi.

– Heç nə. Bir nəfər gecə evində ölü tapılıb. Səbəbi narkotikdir. Həddindən artıq doza istifadə etdiyindən ölüb. Ancaq ya ölmək üçün çox istifadə edib ya da öldürülüb. Bax, bu adamı çıxılmaz yola soxur.

– Allah bunu satanların bəlasını versin. Camaatın evini yıxırlar.

– Düz deyirsən. İndi araşdırma aparırıq. Görək yol bizi hara aparacaq.

– İnanıram ki, sən bu işin öhdəsindən gələcəksən. Səni elə də yaxından tanımıram, ancaq savadlı adam olduğun üzündən oxunur. İndi savadlı, işini dərinə bilən adam tapmaq çətin məsələdir. Həm də halal adam, düzgün işləyən. Bunu mən söz olsun deyə demirəm ha. Bax, neçə ildir ki, almısan o torpağı. Ancaq hələ təzəliklə köçmüşən içində. Düzgün işləyən adam bu cür əziyyətlə edir hər şeyi.

– İndi çətindir, Rüstəm kişi. Düzgün işləmək də çətindir.

– Düzgünlük həmişə qalib gəlir. Gec ya tez. Özünü mütləq göstərir. – Rüstəm kişi bu sözləri dedikdən sonra bir qədər fikrə daldı. Sonra isə fikrini toplayıb samovarın yanına getdi. Çayları süzdükdən sonra yenidən masaya qayıtdı. – Al, iç.

– Çox sağ ol. Əziyyət verdim.

– Xoşdur. – Stula əyləşərək dedi. – Vallah, mən də bütün günü evdə sıxılıram. Gah yola çıxıram, bir neçə ağac əkmişəm çöldə. Onlarla başımı qatıram. Ya da elə həyətdə gəzirəm. Kənddə gedəcək bir yerim yox. Qoca adamam. İşləyə də bilmirəm artıq. Əvvəllər fəhləlik edirdim. İndi onu da edə bilmirəm. Arvad da pensiya alır, mən də. O da Allaha şükür ikimizə də bəs edir. Bizim başqa kimimiz var ki, bir-birimizdən başqa. – Bu sözləri dedikdən gözlərini masaya dikərək susdu.

Rüstəm kişinin əslində, bir oğlu var idi. Ancaq onu da cavan yaşında itirmişdi. Rafael kəndə yeni gəlmiş zamanlarda qonşulardan öyrənmişdi, oğlunun öldüyünü.

Həbsə düşübmiş, orda da dözməyib intihar edibmiş. Ona görə də heç vaxt övladları haqqında Rüstəm kişidən bir söz soruşmurdu. Xətrinə dəyər, qəlbini incidər deyər.

– Mənim bir oğlum vardı. Dağ kimi idi. – Rüstəm kişi susqunluğunu pozaraq danışmağa başladı. – Nə əziyyətlə böyütmüşdüm onu. Oxutmuşdum, universitetə qəbul olmuşdu. Əsgər göndərmişdim. Əsgərlikdən sonra da işə qəbul olmuşdu. Necə fəxr edirdim onunla, bir bilsən. Ancaq heyf, çox heyf. Şərlədilər, mənim balamı. Həbsə göndərdilər. Heç kimə sübut edə bilmədim, onun günahsız olduğunu. Bilirdim... bilirdim dözə bilməyəcək o da. Bu ləkəylə yaşaya bilməzdi... Bir gün, səhər vaxtı. Zəng gəldi. Oğlumun intihar xəbərini verdilər mənə. Dünyam başıma yıxıldı. Hələ də bilmirəm, niyə ürəyim partlamadı. Niyə ölmədim, mən. – Rüstəm kişinin gözləri dolsa da özünü güclə saxlayırdı. – Atası, anası ölənə yetim deyirlər, ancaq övladı ölənə bir ad tapa bilmirlər. Mən onun canlı şahidi oldum. Ancaq inanıram. Mütləq bir gün ədalət yerini tapacaq. Mütləq. – Yumruğunu sıxaraq masaya yavaşca vurdu.

– Allah rəhmət etsin. Məkanı cənnət olsun.

– Sənin də başını şişirdim. Üzrlü say. Yemək yeyirdin, burnundan gətirdim.

– Yox. Narahat olma. Onsuzda, artıq gecdir. Mən də yavaş-yavaş qalxım.

Sabah işim çoxdur. – Rafael ayağa qalxdı.

– Necə istəyirsən. – Rüstəm kişi günahkar kimi ona baxdı.

– Hər şey üçün çox sağ ol.

– Sən sağ ol ki, qonağım oldun. Həmişə qapım sənə açıqdır.

– Allah razı olsun.

İkisi də qapıya doğru gedib küçəyə çıxdılar.

– Gecən xeyrə, Rüstəm kişi.

– Xeyir apar.

Rafael ondan uzaqlaşdı öz evinə yaxınlaşdı. Həyət qapısını açıb içəri girdi. Rüstəm kişinin oğlunu düşünürdü. Bu məsələni araşdırmaq qərarına gəlmişdi. İlk fürsətdə bunu edəcəkdə. Mütləq.

Gecənin bir yarısı telefon zəng çaldı. Rafael gözlərini açaraq qaranlıq otağa göz gəzdirdi. Sonra da əlini sağa uzadaraq, stulun üstünə atdığı telefonu götürdü. Zəng edən Şükürov idi. “Xeyirdi mi?” deyər açaraq qulağına apardı.

– Eşidirəm.

– Bağışlayın, cənab mayor. Ancaq təcili zəng etməli idim.

– Nə olub? – Muradov dikələrək soruşdu.

– İki saat bundan öncə cinayət hadisəsi baş verib. Ölən qadındır. Daha doğrusu, öldürülüb. – Şükürov narahat danışdı.

– Səsin niyə belə çıxır?
– Cənab mayor... – Şükürov bir neçə saniyə susdu. Sanki nə danışacağını bilmirdi. – Cənab mayor, qatil qadının qanı ilə divara “2” rəqəmini yazıb.
– Yəni? Nə demək istəyirsən? – Muradov sözünü bitirdikdən sonra gözlərini bərəldərək düşünməyə başladı. Sanki hələ indi yuxudan ayılmışdı. – Gəlirəm, Şükürov. – Telefonu söndürərək dərhal yerindən qalxdı.
Tez bir zamanda əynini geyinib yola düzəldi. Şükürov mesajla harada olduğunu yazmışdı. Muradov tələsirdi, hadisələrin gedişatı onu narahat edirdi. Buna səbəb Şükürovun dediyi müəmmalı sözlər idi. Divarda niyə “2” rəqəmi yazılmışdı axı? Qətl üstünə qətl. Kim idi müqəssir?!

– Cənab mayor. – Şükürov Muradovu görüb yaxınlaşdı.
– Hamı burdadır?
– Bəli. Hər kəsə xəbər verilir. Prokurorluqdan da gəliblər.
Muradov təcili tibbi yardım avtomobilinin yanından keçib gözəllik salonunun qapısını açaraq içəri girdi. Salonun ortasında cansız bədən uzanmışdı. Üzü görsənməsin deyə ağ parça ilə örtmüşdülər.
– Salam, Hüseynov.
– Salam. – Müstəntiq əlini Muradova uzatdı.
Sonra isə Rafael əyilərək ağ parçanı qadının üzündən çəkdi. Boğazı kəsilmişdi.
– Dəhşətdir.
– Elədir ki, var. – Muradov qadının üzünü örtərək ayağa qalxdı.
Ətrafa göz gəzdirməyə başlamışdı ki, divarda yazılmış iri “2” rəqəmini gördü.
– Hər şey üst-üstə gəlir. Çox müəmmalıdır.
– Rafiqlə bu cinayətin əlaqəsi ola bilər?
– Ola bilsin, Hüseynov. İki cinayət də bir gün aralıqla təxminən eyni saatda baş verib.
– Bəs, sənə bu qadının bu saatda burada nə işi var?
– Araşdıracağıq. Hər şeyi.
– İlk məlumatlara görə, salon elə qadının özünün imiş. Evi də salonun üzərindədir. Binanın ikinci mərtəbəsində. – Şükürov qovluğu açaraq içinə baxdı.
– Salonda kameralar var?
– Xeyr, cənab mayor. Nə salonda, nə ətrafda heç bir kamera yoxdur. – Şükürov təəssüflə dedi.
– Çox pis. – Muradov ətrafa nəzər yetirərək dedi. Cinayətlə bağlı fikirlərini cəmləşdirməyə çalışırdı. – Salon və öldürülən qadın barəsində bütün məlumatları

istəyirəm. Tibbi ekspertizadan gələcək məlumatlardan sonra konkret nəşə demək mümkün olacaq. – Gözlərini qapıdan çəkərək Hüseynova baxdı. – Sizinlə də məlumatları sonra paylaşarıq.

– Necə istəyirsiniz. – Hüseynov dedi.

– O zaman artıq getmək vaxtıdır. Şükürov, qadının cəsədi xəstəxanaya aparıldıqdan sonra burada iki əməkdaşımız qalsın. Hər ehtimala qarşı.

– Oldu, cənab mayor.

– Mən getdim onda. – Üzünü yenidən Hüseynova tutdu. – Sizə də məlumat verəcəm.

– Yaxşı.

Muradov salonu tərk edib avtomobilinə yaxınlaşdı. Evə qayıtmaq istəmirdi. Havanın da işıqlanmasına az qalmışdı. Ona görə də şöbəyə getmək qərarına gəldi. Düşüncəli görünürdü. Cinayət hadisəsi haqqında beynində bir neçə fikir dolaşsa da, tam qərara gələ bilmirdi. Bu səbəbdən, Şükürovun gətirəcəyi məlumatları səbrsizliklə gözləyirdi.

Polkovnik Hüseynov həmişə olduğu kimi işə erkən saatlarında gəlmişdi. İşlədiyi illər ərzində heç vaxt gec qalmaz, hər kəsdən öncə masasının arxasında olardı. Nizam-intizamı sevən biri idi. Elə bu gün də işə erkəndən gəlmişdi. Sürücüsü Səmədov avtomobili idarənin önündə saxladıqdan sonra Hüseynov enərək binaya daxil oldu. Asta addımlarla dəhlizlə otağına doğru addımlamağa başladı. Otağının qapısına çatdıqdan sonra cibindən açarı çıxardı. Həmişə olduğu kimi dəstəyi aşağı buraraq qapını yoxladıqdan sonra açarla açıb içəri girdi. Köməkçisi hələ gəlməmişdi. Otağına yaxınlaşıb qapısını açdı. Otağa girməsi ilə Muradovun stulda oturduğunu görməsi bir oldu.

– Sabahın xeyir, qoca. Yenə tez gəlmisən.

– Sənin də sabahın xeyir. Bura necə girmisən? Qapı bağlı idi. – Hüseynov qaşlarını çataraq Muradova baxdı.

– Açarlardan biri məndə idi. Onunla girdim.

– Hə, bildim. – Hüseynov açarı ona özü vermişdi. Sənədləri götürməsi üçün. İndi yadına düşmüşdü. – Sən niyə bu saatda burdasan? Nədi, yoxsa bacı evdən qovub? – Gülərək Muradova sataşdı.

– Evdəkiləri rayona göndərmişəm. Yoxdular burda. – Muradov gözlərini ovuşduraraq dedi. – Şükürov gecə zəng edib çağırırdı. Mən də evə qayıtmadım daha. Bura gəldim. Öz otağımda idim, sonra dedim gəlim bura. Bilirdim ki, tez gələcəksən.

– Yaxşı etmisən. – Hüseynov rəfdən göy üzlü qovluğu götürərək masasına yaxınlaşıb kreslosuna oturdu. – Xəbərim var, olanlardan.

– İki gündə iki hadisə. Birincisinin hələ heç ortasına da çatmamışıq, ikincisi gəldi. Həm də birinci ilə bağlılığı var.

– İkinci birincinin sirrini açacaq deməkdir. Bu tərəfdən də baxmaq lazımdır.

– Hüseynov gülümsəyərək dedi.

– Cinayət hadisəsi baş verir, onda da işinin asan olacağına sevinirsen. Dəhşət adamsan, Vallah. – Muradov kinayə ilə gülümsədi.

– Başqa çarəmiz var?

– Nə bilim. Görək axırı necə olacaq. Sənin işin nə yerdə qaldı? – Muradov söhbəti dəyişdirdi.

– Hələ heç bir xəbər yoxdur. Pensiyaya çıxmaq istəyirəm. Ancaq icazə vermirlər. Deyirlər, işləməlisən hələ.

– Bunun nəyi pisdir? Deməli, yaxşı kadrsan. Elə olmasaydı, çoxdan xitam vermişdilər.

– Düzdür, bu məni qürurlandırır. Yalan deyə bilmərəm. Bir polis üçün işinə dəyər verilməsi gözəl hadisədir. Amma yorulmuşam, Rafael. İllərdir ki, işləyirəm. Özün bilirsən axı. Neçə şəhər, neçə rayon gəzmişəm. Heç vaxtda şikayət etməmişəm.

– Bilirəm, Şahin. Bilirəm.

– İstəyirəm, istirahət edirəm. Ailəmə vaxt ayırım. Nəvələrlə doyunca oynayım da mən də. – Hüseynov gülərək dedi.

– İnanmıram ki, istirahət edəsən. Məzuniyyətə belə çıxanda bütün gün burada olurdun. Sən istirahət adamı deyilsən.

– Çalışacam. – Əlini yuxarı qaldırdı. – Mütləq.

– Pensiyaya çıxsan, ardınca mən də pensiyaya çıxacam. İkimiz bir istirahət edərik.

– Sən pensiya yaşına çıxmağına hələ çox var. Yaşın əllini ötüb, ancaq mayorsan elə. Rütbənin artmalıdır. Mən yerimi özgə adama tapşırıb gedə bilmərəm, Rafael. – Hüseynov nazirliyə yazılı müraciət etmişdi. Rafaelin rütbəsinin artması üçün əlindən gələni edirdi.

– Mənə bu qədər dəyər verdiyini bilmirdim. – Rafael zarafatla dedi. – Çox sağ ol, Şahin. Hörmətin üçün, hər şey üçün. – Sakit tərzdə əlavə etdi.

– Sən işnlə, düzgünlüyünlə buna layiq olduğunu sübut etmisən. Sənin kimi nə yoldaş, nə işçi tapmaq olar.

– Çox sağ ol. – Rafael təşəkkürünü bildirdi. – Bu arada sənə olan borcumun bir hissəsini bu ay verəcəm.

– Heç fikir eləmə. Mənə bu dəqiqə pul lazım deyil. İstədiyin vaxt verərsən. Neçə ildir, deyirdim ki, gəl borc verim, al bir maşın. Yaşlı adamsan, yıxılıb qalacaqdın avtobusların birində. Gəl sonra ağla. – Gülərək Rafaelə baxdı.

– Yolum indi uzaqdır. Maşın çox kömək olur.

– Ev necədir? Təmirini qurtara bildin?

– Bəzi əşyalar qalıb. Bir də ki, divar kağızları.
– Kömək lazımdır? Nə lazımdırsa, edərəm.
– Yox. Sağ ol. Özüm yavaş-yavaş həll edəcəm.
– Necə istəyirsən. Uşaqları götürüb gələcəm bir gün sizə. Neçə aydır köçmüşüz, hələ də ev gördüyə gələ bilməmişik. Könül də bütün günü başımı xarab edir.

– İnşəAllah. Bizimkilər rayondan gəlsin. Mütləq gözləyirəm.
– Həyət evi, samovar çayı. Başqa heç nə. Bunların yerini heç nə vermir.
– Elədir. – Rafael gülümsəyərək dedi.

Polkovnik Hüseynov ayağa qalxaraq qovluğu yenidən rəfə qoydu. Rəfin qapısını bağladıqdan sonra saatına baxaraq dedi:

– Dur, cənab mayor. Gedək iclas zalına. İki günün hadisələrini müzakirə edək. Şükürovla, Ağayeva da gəlmiş olar.

– Gedək. – Muradov ayağa qalxdı.

İkisi də otağı tərk edərək iclas otağına getdilər. İclas otağı ikinci mərtəbədə yerləşirdi. Pilləkənlə çıxaraq ikinci mərtəbəyə qalxdılar. Şükürov çoxdan gəlmişdi. Muradovla Hüseynovun otağa girdiyini görüb ayağa qalxdı.

– Sabahın xeyir, Şükürov. – Hüseynov dedi.

– Sabahınız xeyir. – Şükürov ikisinə də baxdı.

– İşlər nə yerdədir? – Muradov stulu yana çəkərək oturdu.

– Dediğiniz kimi, iki əməkdaşımızı orada qoydum. Qadının nəşini morqa apardılar. Qadın haqqında da lazım olan məlumatları hazır etmişəm. – Şükürov danışarkən yorğun olduğu hiss olunurdu. Bütün gecə yatmamışdı.

– Lap yaxşı. Ağayeva hardadır?

– Cənab mayor, leytenant Ağayeva Rafiqin ölümü ilə əlaqədar araşdırma aparır. Birazdan burada olacaq.

– Onda sən bizə bu gecə olan cinayətlə bağlı öyrəndiklərini danış.

– Baş üstə. – Şükürov qovluğu açaraq danışmağa başladı.

– Öldürülən qadın, Həsənova Ramilə Teymur qızıdır. Otuz üç yaşı var. Evli deyil. Subaydır. Valideynləri rayonda qalır. Özü burada tək yaşayırdı. Gözəllik salonunun üstündə, ikinci mərtəbədə. Gözəllik salonunu da özü işlədirdi. İşçisi olmayıb. Qonşularının dediyinə görə, heç kimlə işi olmazdı. Sakit biri olduğunu dedilər.

– Yəni heç kim heç kimdən şübhələnmir. Kimsə görsə belə, qorxusundan deməyəcək.

– Kimə lazımdı ki, problem. – Polkovnik Hüseynov kinayə ilə dedi.

– Bu məlumatlarla irəliləyiş mümkün deyil.

– Nə düşünürsən, Rafael? – Polkovnik Hüseynov Muradova baxaraq sual verdi.

– Bu iki cinayət arasında çox böyük əlaqə var. Cinayət yerində “2” rəqəmi yazılıb. Həm də qanla. Öldürən işarə buraxır. Deməli, başqa cinayətlər də olacaq. Səbəbini isə öyrənmək çox çətindir. Tutacaq budağımız olmalıdır.

Elə bu an leytenant Ağayeva otağa daxil oldu. Üzündən həyəcanlı olduğu hiss olunurdu.

– Sabahınız xeyir.

– Sabahın xeyir, qızım. – Hüseynov ona baxaraq dedi.

– Bəzi məlumatları dəqiqləşdirməli idim. Ona görə gec gəldim.

– Problem deyil. – Hüseynov gülürüzlə ona baxdı.

– Nəsə öyrənə bilmisən, Ağayeva? – Muradov Ağayevanın əlindəki qovluğa baxaraq dedi.

– Bəli, cənab mayor. – Ağayevanın gözləri parlayırdı.

– Onda tez elə. Bizə tuta biləcəyimiz budaq ver. – Hüseynov Muradova göz vurdu.

– Cənab polkovnik, Rafiqin ölümü ilə bağlı onun keçmişini araşdırırdım. Anadan olduğu gündən bugünə kimi, hər şeyi. Oxuduğu məktəbi, bitirdiyi universiteti, işlədiyi yeri. Əvvəl heç bir qəribəlik yox idi. Ta ki, bunu görənə kimi. – Ağayeva qovluğun içindən kağız parçasını çıxararaq onlara uzatdı.

– Bu adlar nə deməkdir? Adi insan adlarıdır. – Polkovnik sual dolu baxışlarla Ağayevaya baxdı.

– Bir dəqiqə. – Muradov təəccüblə ayağa qalxdı. Bu adı mən bilirəm. – Üzünü Şükürova çevirdi. – Bu gecə öldürülən qadının adını de.

– Həsənova Ramilə Teymur qızı. – Şükürov nə olduğunu başa düşməmişdi.

– Bəli, odur. Bu qadının Rafiqlə nə əlaqəsi var, Ağayeva?

– Ver, mən də baxım. – Polkovnik kağızı Muradovdan alıb baxmağa başladı.

– Həsənova Ramilə Teymur qızı Rafiqlə eyni iş yerində işləyiblər. Bankda. Təəssüfdir ya yox, ancaq eyni şöbənin əməkdaşları olublar və eyni illərdə. Yəni birlərini çox yaxşı tanıyırdılar.

– Divarda yazılan rəqəm təsadüf deyildi. – Üzünü Ağayeva tutdu. – Ağayeva, burada yazılan bütün adlar haqqında məlumatları istəyirəm. Ola bilsin, başqa əlaqələr də olsun.

– Baş üstə.

– Rafiqin həyat yoldaşını çağırın. Qardaşını da. Ramilənin də valideynlərini. Onun qonşuları ilə də danışmalı olacağıq. İşimiz çoxdur.

Muradov budaq tapmışdı. İndi işin üstünə getməli idilər.

– Ağayeva, sən məlumatları topla. – Hüseynov Ağayevaya dedi.

– Oldu, cənab polkovnik. – Ağayeva sözünü bitirib otaqdan çıxdı.

– Şükürov sən mənə Ramilənin yaşadığı evə gedək. Bəlkə nəsə bir şey öyrənə bildik.

– Oldu.

– Sən də Rafiqin keçmiş həyat yoldaşını, qardaşını, Ramilənin valideynlərini çağırtdır.

– Baş üstə, cənab mayor. – Hüseynov hərbi salam verərək Muradovla zarafatlaşdı.

– Başın var olsun. – Muradov da gülərək qarşılıq verdi.

– Yaxşı. Gedin.

Muradov Şükürovla bir yerdə iclas otağını tərk etdilər. Ramilənin evinə gedirdilər. Binanı tərk edib pilləkənlə həyətə endilər.

– Mənim məşinimlə gedək. Sən də biraz istirahət edərsən.

– Lazım deyil, cənab mayor. Yorğun deyiləm.

– Dedim, qurtardı. Keç otur.

– Oldu. – Şükürov gülümsəyərək dedi.

İkisi də avtomobilə minərək polis şöbəsinin həyətidən çıxdılar.

Ağayeva arxiv otağında verilən tapşırığı icra etməyə çalışırdı. Bütün sənədləri bir-bir yoxlayır, telefonla lazım olan idarələrə zəng edərək məlumatları toplayırdı. Rafiqin işlədiyi bank haqqında bütün məlumatları demək olar tapmışdı. Ancaq yerinə oturmayan şeylər var idi. Bu da Ağayevanı düşündürürdü. Bir ildən çox idi ki, burada çalışırdı. Demək olar ki, artıq hər şeyə uyğunlaşmışdı. Ancaq hər dəfə işlər bir qədər də çıxılmaz hal alırdı və bu Ağayevanı daha da yorurdu. Bu iş də onlardan biri idi. Ona görə də Ağayeva bütün gecəni yatmamışdı. Məlumat toplamış, Rafiqin ölüm hadisəsini araşdırmışdı. İndi isə yeni bir ölüm hadisəsi ilə üz-üzə idi və burada da araşdırılacaq çox şey vardı.

– Alo. – Telefonun digər tərəfindəki şəxs dedi.

– Salam. Leytenant Ağayevadır. Mənə təcili olaraq, verəcəyim adlar haqqında məlumatlar lazımdır.

– Adları deyin. Araşdırdıqdan sonra məlumatları göndərərik.

– Yaxşı.

Ağayeva üç nəfərin ad, soyad və ata adlarını dedi.

– Tez zamanda məlumatlar sizdə olacaq.

– Yaxşı. Sağ olun. – Telefonu söndürdü.

Ağayeva yenidən qovluqları vərəqləməyə başladı. Bank haqqında bütün sənədləri bir-bir oxuyurdu. İnanırdı ki, nəse öyrənə biləcək. İş çox idi, vaxtı isə az. İşin sonuna çatmaq üçün tələsirdi.

Binanın önünə çataraq avtomobili saxladı. İkisi də aşağı enərək giriş qapısından binaya daxil oldular. Asta addımlarla ikinci mərtəbəyə qalxdılar. Ramilənin yaşadığı mənzilin qapısını açaraq içəri girdilər. Muradov bütün otaqlara bir-bir nəzər yetirir, işə yarayacaq nəşə axtarırdı.

– Mənzil zövqlə təmir edilib. Bahalı mebel, bahalı əşyalar. – Şükürov əlini divanın üstündə gəzdirməyə başladı.

– Elədir, Cavad. Rafiqin qardaşının evi kimi. – Muradov nəyəsə işarə edirdi.

– Görəsən, bir gözəllik salonu ilə bu qədər şeyi necə edə bilib?

– Maraqlı sualdır. Ancaq cavab verə bilməyəcəm. Rafiqin evi də belə idi. İkisi də şəhərin ən gözəl yerində mənzil ala biliblər.

– Burada qərribə nəşə var deyirsiniz?

– Araşdırmadan heç nə deyə bilmərəm.

Bütün otaqlara baxdıqdan sonra işə yarayacaq bir şey tapmayacaqları qənaətinə gəldilər. Muradov artıq buranı tərk etmək istəyirdi.

– Cavad, getmək vaxtıdır. Burada heç nə tapa bilməyəcəyik.

– Düzdür. – Şükürov da onun dediyini təsdiqlədi.

– Gedək.

İkisi də qapıya yaxınlaşdılar. Muradov qapını açdığında bir adamın qarşı mənzilin qapısından onlara baxdığını gördü.

– Siz kimsiz? – deyə adam soruşdu.

– Polisdənlik. – Muradov vəsiqəsini adama göstərdi.

Adamın narahatçılığı həmin an yoxa çıxdı.

– Mən də elə bildim, evə giriblər.

– Yox. Araşdırma üçün gəlmişdik. Yəqin ki, ev sahibinin başına gələnlərdən xəbəriniz var.

– Bəli. Eşitmişəm.

– Onsuzda qonşularla da danışacaqdıq. Ona ən yaxın sizin mənzilinizdir. Sizə bir neçə sualımız olacaq.

– Buyurun. – Adam əli ilə içəri keçmələrini istədi.

– Xeyir. Sağ olun. Elə burda da danışa bilərik.

– Necə istəyirsiniz..

– Sizdən başqa evdə kimsə var?

– Bəli. Həyat yoldaşımdır.

– Çağırın, zəhmət olmasa.

– Oldu, – deyə adam içəri girdi və heç bir dəqiqə keçməmiş yoldaşı ilə bir yerdə gəldi.

– Salam, xanım. – Muradov qadına baxaraq dedi.

– Salam.

– Qonşunuzun ölümü ilə bağlı sizə bir neçə sual verəcəm.

– Buyurun.

– Həsənova Ramilə necə bir insan idi?

– Yaxşı insan idi. Yazığın heç kimlə işi olmazdı. – Qadın süni gülüşlə dedi.

– Burada ona daha yaxın olan, rəfiqəsi, tanışı var idimi?

– Vallah yalan deyərəm. Mən onun salonuna gec-gec gedərdim. Normalda da əlaqəmiz olmazdı. Elə salam-sağ ol.

– Başa düşdüm. Yəni son vaxtlar ümumiyyətlə onda qəribə nəşə hiss olunmurdu?

– Dediym kimi, onunla çox da münasibətim yox idi. Ona görə dəqiq deyə bilmərəm.

– Yaxşı. Bəs siz? – Muradov adama baxdı.

– Mənim onunla nə işim? Ayda, ildə bir dəfə görərdim ya yox. – Adam ani olaraq həyat yoldaşına baxdı.

– Başa düşdüm. – Muradov sualından qadının narazı olduğunu hiss etmişdi. – Nəşə bir şey öyrənsəniz, mütləq bizə xəbər edin. – Cibindən telefon nömrəsi yazılmış kartı çıxarıb adama uzatdı.

– Oldu.

Söhbət bitmişdi. Heç nə öyrənə bilməmişdilər. Əliboş geri qayıdırdılar. Pilləkənlərdən enərək binadan çıxdılar. Avtomobilə mindikdən sonra oradan uzaqlaşdılar. Öncədən danışdıqları kimi polis şöbəsinə çatdıqdan sonra Şükürov öz avtomobili ilə xəstəxanaya gedəcək, Muradov isə Rafiqin həyat yoldaşı ilə Ramilənin ailəsini dindirəcəkdi.

Polis şöbəsinə çatdıqlarında Şükürov xəstəxanaya getdi. Muradov isə binaya daxil olaraq polkovnikin otağının yolunu tutdu. Katibədən otağında olub-olmadığını dəqiqləşdirdikdən sonra içəri girdi.

– Gəldin, Rafael?

– Hə. Gəldim.

– Nəşə bir şey tapa bildiniz?

– Heç nə.

– Çox pis.

– Elədir. Sorğu otağı hazırdır?

– Hə. Dediym kimi Rafiqin həyat yoldaşını çağırmışıq. Ramilənin ailəsi də bir saata burada olarlar.

– Rafiqin qardaşı?

– O da gələcək.

– Lap yaxşı. Onda mən sorğu otağına gedirəm.

– Yaxşı.

Muradov oranı tərk edərək sorğu otağına getdi. Rafiqin həyat yoldaşı sakitcə oturmuş, olacaqları düşünürdü. Muradovun otağa daxil olduğunu görüb ayağa qalxdı.

– Otur, qızım. Narahat olma. – Muradov təbəssümlə dedi. Sonra isə özü də stula əyləşdi. – Səni yenidən bura çağırıdım. Çünki bəzi hadisələr baş verdi. Ona görə bir neçə sual verəcəm sənə. Zəhmət olmasa, sən də bildiyin nə varsa, mənimlə paylaş.

– Oldu. – Gənc qadın sakitcə dedi.

– Gecə yeni cinayət hadisəsi baş verib. – Muradov danışarkən gənc qadının gözlərinə baxır, sözlərinə onun reaksiyasını görmək istəyirdi. – Öldürülən qadındır. Həsənova Ramilə Teymur qızı. Bu ad sizə haradansa, tanışdır?

Gənc qadın bir qədər düşündükdən sonra cavab verdi.

– Bilmirəm.

– Qadın Rafiqlə eyni bankda çalışıb. Həm də eyni şöbədə. Bəlkə xatırlamağa çalışasan? Ola bilsin, yadına düşər. – Muradov ehtiyatla dedi.

– Xeyr, tanımıram.

Gənc qadın əllərini ovuşturmağa başlamışdı. Bu Muradovun gözlərindən yayınmamışdı.

– Rafiqin iş yoldaşlarından kimi tanıyırsan?

– Demək olar ki, heç kimi. Tanıyırdımsa da, yadımdan çıxıb çoxdan. – Gənc qadın gözlərini qaçırdaraq dedi.

– Yaxşı. – Muradov bir neçə saniyə susaraq fikirləşdi. Sonra isə dedi. – Rafiq sənə heç xəyanət edib?

– Mən... – Gənc qadının sözü boğazında qaldı. Muradovun sualı ani və ağır olmuşdu. Udqunmaq istəsə də bacarmadı. Gözləri dolmuşdu. Ağlamamaq üçün özünü güclə saxlayırdı.

Muradov qızı yaşındakı bu xanıma belə bir sualı heç vermək istəməzdi. Ancaq məcbur idi. Hadisələrin aydınlaşması üçün bu sualı istəmədən vermişdi.

– Bir qadına bu cür sual vermək ən böyük təhqirlərdən biridir. Ancaq qızım, mən məcburam. Ona görə sən də mənə yardım et. İş çətinləşdirməyə. Bil ki, gizlətmək özü də cinayətdir. Nə bilirsənsə, danış. – Muradov onu razı salmağa çalışırdı.

– Yaxşı. Nə bilirsənsə, danışacam. – Gənc qadın dərinədən nəfəs aldı. – Dediğiniz insanı tanıyıram. – O, bunu əsəblə demişdi.

– Bu insanı haradan tanıyırsınız? – Muradov “insan” sözünə fikir vermişdi.

– Rafiqin iş yoldaşı idi. Neçə il bir yerdə işləmişdilər. Yaxın idilər. – Gənc qadının yenidən gözləri dolmuşdu.

– Bu yaxınlığı nə zamandan bilirdiniz?

- Dəqiq deyə bilmərəm. Ancaq işə qəbul olduğundan iki il keçmişdi ya yox.
- Münasibətlərini haradan öyrəndiniz?
- Rafiqin telefonunda görmüşdüm.
- Telefonuna baxırdınız?
- Xeyr. Mənə qarşı soyuduğunu hiss etmişdim. İstəmədən də telefonuna baxdım. İlk dəfə idi. Onda bildim.
- Başa düşdüm. Bəs bu səbəbdən boşandınız?
- Xeyr. Əvvəl də dediyim kimi. Narkotikdən sonra. O insanla münasibətinə görə deyil. Hər şeyin düzələcəyini güman edirdim. Ancaq hər şey daha da pisləşdi.
- Rafiq narkotikdən istifadə etdikdən sonra da həmin qadınla münasibəti var idi?
- Bir müddət. Çünki sonra işdən də çıxdı və çox vaxt da evdə olurdu.
- Aydınadır. – Muradov sözünü bitirib yenidən düşünməyə başladı. Başqa suallar da vermək istəyirdi, ancaq gənc qadını nədəsə günahlandırmaq istəmirdi. Bir qədər də düşündükdən sonra sakit tərzdə dedi. – İndiyə kimi bir çox cinayətlə rastlaşmışam. Qısqanclıq zəminində də olanlar az deyildi. Ona görə də mən hər şeyə nəzər yetirməliyəm. Bu səbəbdən sənə bir sualım daha var. Qisas almağı düşündüyün an olub? – Muradov bu sualı ehtiyatla vermişdi.
- Mən kiməm ki, kiməsə nəsə edim. – Gənc qadın gözlərini bərəldərək dedi.
- Həm bir qızım var. Onu düşünməliyəm. Nə oldusa, oldu, keçdi.
- Ən doğrusunu edirsən, qızım. – Muradov təbəssümlə dedi. – Gedə bilərsən artıq. Səninlə söhbətimiz qurtardı. – Muradov ayağa qalxdı. – Sağ ol, qızım.
- Sağ olun.
- Muradovun düşüncələri qarmaqarışıq idi. Gənc qadın danışdıqlarında səmimi görünürdü. Ancaq insan övladının nə edəcəyini bilmək olmurdu. Ona görə də şübhə etməkdən əl çəkmirdi.
- Sorğu otağından çıxaraq dəhlizlə birinci mərtəbəyə endi. Öz otağına gedirdi. Biraz dincəlmək istəyirdi. Elə pilləkənlə birinci mərtəbəyə enirdi ki, arxadan Ağayevanın səsinə eşitdi. Arxaya dönərək onu gözlədi.
- Nə olub, Ağayeva?
- Cənab mayor, bəzi məlumatlar tapmışam. – Ağayeva sevinərək dedi.
- Lap yaxşı. Onda gedək otağıma. Orada danışarıq.
- İkisi də birinci mərtəbəyə endilər. Muradov otağının önünə çatıb açarlarla qapını açdı.
- Gəl, Ağayeva, – deyə içəri girərək onu da çağırırdı. – Danış görək, nə öyrənmişən.
- Cənab mayor, dediyiniz kimi Rafiqlə işləyənlər haqqında məlumatları topladım. Bəzi qəribə məlumatlar çıxdı qabağıma.
- Danış, tez ol. – Muradov həyəcanlanaraq dedi.

– Bildiyimiz kimi, Rafiqlə Ramilə eyni bankda işləyiblər və eyni şöbənin əməkdaşları olublar. Neçə il bundan öncə həmin bankda külli miqdarda pul mənimsənilib. Bu hadisə 2015-ci ilə təsadüf edir. Həmin ildə Rafiqlə Ramilə də o bankda işləyirdilər. Pulların mənimsənilməsi onların işlədiyi şöbə ilə əlaqədar olduğundan təhqiqat həmin şöbədə başlamışdır. Və iş yoldaşları olmuş Qəribov Mehdi külli miqdarda pulun mənimsənilməsinə görə həbs olunmuşdur.

– Qəribov Mehdi indi haradadır? – Muradov Ağayevanın sözünü kəsərək sual verdi.

– Onun haqqında da məlumat almağa çalışdım. Ancaq həbs olunduqdan bir neçə ay sonra intihar etdiyini öyrəndim.

– Bəs həbs olunan adamın Rafiqlə Ramilənin ölümündə nə əlaqəsi var?

– Pulların mənimsənilməsində Qəribov Mehdidən başqa dörd nəfər də istintaqa cəlb olunmuşdu. Bunlardan ikisi Rafiqlə Ramilə olub.

– O zaman Qəribov Mehdi daha yaxşı araşdırmaq lazımdır. Onun yaxınlarını tap, Ağayeva. Bugün mütləq onlarla danışmalıyıq. Və istintaqa cəlb edilən iki nəfəri. Onların da başına bir iş gəlmədən sağ-salamat tapmalıyıq. Yoxsa çox gec ola bilər.

– Oldu, cənab mayor. – Ağayeva ayağa qalxaraq dedi.

– Halal olsun. Yaxşı iş gördün. Belə getsə, bu işi tez həll edəcəyik. – Muradov gülümsəyərək dedi.

– Sağ olun, cənab mayor. – Ağayeva da gülümsədi və sonra da otaqdan çıxdı.

Muradov yenidən düşünməyə başlamışdı. İndi yeni bir ad var idi. Düynələr yavaş-yavaş açılırdı. Rafiqlə Ramilənin ölümündə “bank işi”nin əli ola bilərdi. Qəribov Mehdinin günahsız olduğuna inananlar da bu cinayətləri edə bilərdi. Amma cinayətkar Rafiqlə Ramilənin də günahkar olduğuna tam əmin olmalı idi. Muradov düşünürdü. Bir nəticəyə varmaq isə çox çətin idi.

– Sənə bir neçə sualım olacaq. Ona görə çağırıışıq.

– Buyurun. Nə istəsəniz soruşa bilərsiniz.

– Qardaşın bankda işləyərkən külli miqdarda pulun mənimsənilməsi haqqında eşitmisən? – Muradov diqqətlə onu izləyirdi.

– Bəli. Eşitmişdim. Ancaq sonradan qardaşım günahsız çıxdı. Bir nəfər, adı yadımda deyil, onu həbs etdilər.

– Və bu işdən bir müddət sonra qardaşın da öz istəyi ilə işdən çıxdı.

– İşləmək istəmirdi. Dedi öz işimi quracam. Ona görə.

– Qura bildi?

– Xeyr. İşləri heç cürə düz gətirmədi.
– Yəni narkotik istifadəçisi oldu.
– Bəli, elədir. – Rüşət başını aşağı salaraq dedi.
– Şəhərdə aldığı mənzili, sizin qaldığınız həyat evini necə alıb? İnanıram ki, həyat evini öz gücünüzlə tikməmişiniz. – Muradov sualı necə verəcəyini çox gözəl bilirdi.

– Qardaşım bankda işləyirdi. Yaxşı qazandığına görə də çətinliyimiz olmurdu.
– Bankda işləyən bir insan nə qədər qazanmalıdır ki, rahatlıqla bu şəraiti qura bilsin?!

– Dəqiq bilmirəm.
– Rahatlığınızı pozmammaq üçün bu sualı ona heç verməmişiniz, demək ki. – Sınayıcı nəzərlə Rüşətə baxdı.

– Siz məni günahkar bilirsiniz? – Rüşət qorxaraq Muradova baxdı.
– Xeyr. Sadəcə, məsələni aydınlaşdırmağa çalışıram. – Dərindən nəfəs aldı. – Yaxşı. Gedə bilərsiniz. Sizinlə işimiz bitdi. – Ayağa qalxaraq qapıya yaxınlaşdı.

Rüşət isə heç bir söz belə demədi. Yerində oturaraq qalmışdı. Muradov dəhlizə çıxaraq ətrafa göz gəzdirdi. Birinci mərtəbədən Ağayeva ilə Şükürovun birgə çıxdığını gördü. Ona tərəf gəlirdilər.

– Şükürov, xəstəxanaya getdin?
– Bəli, cənab mayor. Tibbi ekspertizanın nəticələrini aldım. Ancaq heç bir məlumat yoxdur. İstifadə edilən bıçaqda da əl izi tapılmayıb. Qatil səhvsiz iş görüb.
– Belə də bilirdim. – Sözü bitirib Ağayevaya baxdı. – Sən nə edə bildin, Ağayeva?

– Dediğiniz kimi, həbs edilən şəxsin ailəsini tapdıq. Atasına xəbər vermişik. Bir neçə saata burada olar.

– Lap yaxşı. Bəs digər iki nəfər?
– Onlar haqqında da araşdırmağa başlamışıq. Ancaq yaşayış yerləri qeydiyyatda olduğu yerlərdən fərqli olduğu üçün tapmaq çətinləşir.

– Tələsin! Vaxt əleyhimizə işləyir.
– Baş üstə.
– Başqaları da var? – Şükürov maraqla soruşdu.
– Hə, Şükürov. Başqaları da var. Onları sağ-salamat tapmalıyıq.
Elə bu an pilləkənlərdən yaşlı qadınla kişinin qalxdığını gördülər.
– Deyəsən, Ramilənin valideynləridir.
– Bəli, cənab mayor. İndi gəliblər. – Ağayeva onlar gələn tərəfə baxaraq dedi.
– Yaxşı. Rafiqin qardaşını göndərin evinə. Onları alın sorğu otağına. Mən də indi gəlirəm.

Muradov onlardan uzaqlaşaraq öz otağına getmək üçün pilləkənlərə tərəf getdi. Havanın çox isti olmasına baxmayaraq, çay içmək istəyirdi. Çay yorğunluğunu azca olsa da alacaqdı. Sonra isə yenidən sorğuya davam edə biləcəkdə.

– Zəhmət olmasa, keçin oturun. – Ağayeva stulları göstərərək dedi.

– Sağ ol, qızım. – Yaşlı adam təbəssümlə ona baxdı.

– Bir şeylər istəyirsiniz? Su, çay?

– Sağ ol, qızım. – Yaşlı adam eyni sözü yenidən təkrarladı.

– O zaman oturub gözləyin. Birazdan mayor Muradov gəlib sizinlə danışacaq.

Ağayevanın bu sözlərinə ikisi də başlarını yellədilər. Danışmağa həvəsli olmadıqları üzlərindən bəlli olurdu. Yaşlı qadının gözləri ağlamaqdan şişmişdi. Necə olmasın axı? Qızının öldürüldüyü xəbərini vermişdilər ona. Buna görə də, Ağayeva artıq bir söz demədən otağı tərk edib dəhlizə çıxdı. Dəhlizdə isə Muradovla qarşılaşdı.

– İçərdədirlər?

– Bəli, cənab mayor.

– Yaxşı, – deyə qapını açaraq içəri girdi. – Salam. – Stulu çəkərək əyləşdi. – Mənim adım Rafaeldir. Rafael Muradov. Sizinlə qızınız Ramilə haqqında danışacam.

– Ay qardaş, biz axı nə bilirik ki, bizdən soruşacaqsan? – Yaşlı qadın ağalayaraq dedi.

– Hər ehtimalı nəzərə almalıyıq. Ola bilsin, bir məlumatınız olar.

– Sən ver sualını, qardaş. Bilsək deyərik, bilməsək üzrlü sayarsan bizi. – Yaşlı adam söhbətə qarışdı.

– Qızınızla münasibətiniz necə olub?

– Yaxşı. Hamı necə biz də elə. – Adam dedi.

– Ramilədən başqa övladınız var?

– Var. Ondan başqa bir qızımız, bir oğlumuz var.

– Yaşlarını öyrənə bilərəm?

– Ramilə ən böyükləri idi. İkinci qızımın 24 yaşı var, oğlumunsa, 21.

– Onlar hardadırlar? İşləyirlər?

– Qızım ailəlidir. Ev qadınıdır. Oğlum da hərbi xidmətdədir.

– Oğlunuzun Ramilədən xəbəri var?

– Yoxdur. Demədik. Axı necə deyək, qardaş? – Yazıq-yazıq Muradova baxıb dedi.

– Yaxşı etmisiniz. – Muradov dərindən nəfəs aldı. – Ramilə neçə il bundan öncə bankda işləyib. Bankda işləyərkən ona qarşı cinayət işi açıldığından xəbəriniz olub?

– Olub, qardaş. Ancaq sonradan ona heç nə etmədilər.

– Yəni bu məsələdən xəbərdar idiniz?
– Bəli. O, bizdən heç nə gizlətməzdi.
– Bəs Ramilə sizə kömək edirdi? – Muradov sorğunun yönünü dəyişdirmək istədi.

– Edirdi. Həmişə bizə kömək olub, o. – Yaşlı qadın əlindəki çantanı tutaraq irəli gəldi. Gözlərini bərəldədik Muradovun üzünə zillədi. – Kənddəki evi onun köməkliyi ilə tikmişik, qardaş. Bacısının cehizlərini də o almışdı. Bizim nəyimiz var ki. Kasıb adamlarıq. Ancaq qızımın işləri yaxşı idi. Bizə də çox kömək edirdi. Mənim qızım çox yaxşı qızı idi.

– İnanıram ki, elədir. – Muradov təbəssümlə dedi. – Yaxşı. Qızınızın heç düşməni olub? Yəni düşmənçilik etdiyi biri?

– Biz Bakıya gec-gec gələrdik. Ona görə də heç nədən xəbərimiz yoxdur. – Yenidən yaşlı adam danışmağa başladı.

– Onun qətlə kim yetirə bilər? – Muradov ehtiyatla soruşdu.

– Ay qardaş, bizim bundan sonra işimiz ancaq onu dəfn etmək, yasımızı saxlamaqdır. Öldürəni isə siz tapmalısınız. – Yaşlı qadın ağlayır, güclə danışdı.

– Üzr istəyirəm. – Muradov sorğunun bitdiyini hiss etmişdi. – Gedə bilərsiniz.

– Qızımı nə vaxt apara bilərəm? – Yaşlı adam soruşdu.

– Sizə bu barədə məlumat verəcəyik. Narahat olmayın.

– Yaxşı. Dur, arvad. Gedək. – Həyat yoldaşına baxaraq dedi.

İkisi də ayağa qalxdılar. Yaşlı qadın hələ də ağlayırdı. İkisinin də beli bükülmüşdü. Bəlkə də günahkar özlərini görürdülər.

Onlar çölə çıxdıqdan sonra Muradov da ayağa qalxaraq sorğu otağını tərk etmək istədi. Qapını açaraq dəhlizə çıxdı. Ətrafa göz gəzdirərək Şükürovla Ağayevanı axtardı. Ancaq ortada heç kim yox idi. Elə pilləkənlərə tərəf gedirdi ki, Ağayevanın yuxarı qalxdığını gördü. Onun yanında bir adam da var idi və bu adam Muradovu təəccübləndirmişdi.

– Sənin burada nə işin var? – Təəccübünü gizlətmədən soruşdu.

– Sən burada işləyirsən? – Əlini uzadaraq onunla görüşdü.

– Hə.

– Məni də zəng edib çağırıdılar. Dedilər, sənlə danışacağıq.

– Hansı məsələyə görə? – Muradov qaşlarını çataraq Ağayevaya baxdı.

– Oğluma görə, qardaş.

Rüstəmin son sözləri Muradovu sirkələmişdi. Hər şey gözlənilməz olmuşdu. Rüstəmin keçən gün haqqında danışdığı oğlu Qəribov Mehdi idi. Ağayeva adla soyadı desə də, atasının adını bir dəfə də olsun çəkməmişdi. Muradov kağıza baxarkən də buna fikir verməmişdi.

– Qəribov Mehdi sənin oğlundur?

– Hə, qardaş. – Rüstəm dedi.

– Başa düşdüm. – Muradov çaşqınlıq içində idi. – Onda gəl gedək. Səninlə elə mən danışacam.

– Yaxşı.

– Ağayeva, sən işinə qayıda bilərsən.

– Oldu, cənab mayor. – Ağayeva yenidən pilləkənlərlə aşağı endi.

– Gedək, Rüstəm kişi. – Əli ilə yolu göstərdi.

– Nə məsələdir, Rafael? Oğlum haqqında nə öyrənmişiniz?

– Danışacağam. Narahat olma.

Bu sözdən sonra ikisi də susaraq yavaşca sorğu otağına doğru addımlamağa başladılar. Sorğu otağının qapısına çatdıqlarında Muradov qapını açmaq istəsə də, bir anda fikrindən döndü.

– Gedək mənim otağıma. Orada daha rahat danışarıq.

– Necə istəyirsən.

Yenidən dəhlizlə irəliləməyə başladılar. Dəhlizin sonuna çatdıqlarında Muradov açarla qapını açıb Rüstəmi içəri dəvət etdi. Otağa daxil olduqdan sonra oturmağa yer göstərib özü də öz kreslosuna əyləşdi.

– Hə, Rüstəm. – Muradov sözə haradan başlayacağını bilmirdi. – Çay içirsən? Deyim?

– Yox. Sağ ol. Allah razı olsun. – Rüstəm kişi təbəssümlə dedi. – Sən mənə işin əslini danış. Məni bura niyə çağırıblar?

– Əslində, səni bura çağırımlarını mən istəmişəm.

– Necə yəni? – Çaşqınlıqla soruşdu.

– Daha doğrusu, gələcək adamın sən olduğunu təsəvvür belə etmirdim. Sənə o dəfə demişdim axı. Cinayət hadisəsini araşdırırıq.

– Bu cinayətin mənimlə ya da oğlumla nə əlaqəsi var?

– Gəl, mən sənə hər şeyi lap əvvəldən danışım.

– Danış, qardaş. Mənə də maraqlıdır.

– Ötən gün ölüm hadisəsi baş vermişdi. Ölən narkotik istifadəçisi idi. Həddindən artıq dozaya görə ölmüşdü. Ancaq bunun cinayət olub-olmadığını dəqiqləşdirə bilmirdik. Ertəsi gecə, yəni bugün bir cinayət hadisəsi də baş verdi. Bu səfər ölən qadın idi və öldürüldüyü gözəllik salonunun divarına rəqəmlə “2” yazılmışdı. Cinayət hadisələrinin bir-biri ilə əlaqəli olduğunu düşündük və ikisi arasında əlaqəni araşdırmağa başladıq. Araşdırmaların nəticəsində iki şəxsin də eyni illərdə eyni bankda işlədiklərini ortaya çıxardıq. Və bu insanlar külli miqdarda pulun mənimsənilməsindən həbs olunan Qəribov Mehдинin, yəni sənin oğlunun iş yoldaşları idilər. Hətta onlar da istintaqa cəlb edilmişdilər. Ancaq bir nəfər həbs olundu. – Muradov son sözləri ehtiyatla dedi. – Mən “bank işi”ndə həmin adamların da günahkar olduğuna inanıram. Kimsə qisas alırdı. Buna görə də, Qəribov Mehдинin valideynlərini də sorğu üçün çağırımlarını istədim. Lakin sənin olacağın xəyalımdan belə keçməmişdi.

– İndi siz məndənmi şübhələnirsiniz? – Rüstəm kişi iki əli ilə özünü göstərərək dedi.

– Rüstəm, bizim işimiz elədir ki, hər kəsdən şübhə edə bilərik. Yoxsa heç bir nəticə əldə etmək mümkün olmayacaq. Mən səninlə qarşılaşacağımı güman belə etmirdim. Qəribov Mehдинin valideyni ilə görüşəcəkdım və təbii olaraq ondan da şübhələnməliyəm. Öldürülən iki insan var və bu insanlar neçə il bundan öncə bir cinayətdə sorğulanıblar. Günahkar Qəribov Mehdi olub. Digərləri isə sərbəst qalıblar. Səncə Qəribov Mehдинin günahsız olduğuna inanan biri qisas almağı istəyə bilməz? Bu axı mümkündür.

– Mümkündürsə də, nə mən, nə də mənim yaxınlarım deyil bu. Biz qisasımızı belə almırıq, qardaş. – Rüstəm kişi səsini yüksəldərək danışdı.

– Sən və ya yaxının edib demirəm. Ancaq hər şeyi düşünməliyəm. İnan ki, bu sənin oğlun üçün də xeyirlidir. Sən özün deyirdin ki, oğlum günahsızdır. Ədalət istəyirdin. Budur. Qarşına fürsət çıxıb. Mənə kömək et. Oğlunun günahsız olduğunu sübut edək.

– Başa düşürəm. Ancaq necə kömək edim?

– Oğlun həmin vaxtlarda kimdən şübhələnirdi? Kimi günahkar sayırdı?

– Mənim oğlum təmiz insan idi. Heç vaxt səbəbsiz yerə kimisə günahkar saymazdı. O vaxtlarda da ancaq susar, bir kəlmə danışmazdı. Günahsız olduğuna əmin idi. Elə bilirdi ki, hər şey ortaya çıxacaq, günahsızlığı sübut olunacaqdı. Ancaq təəssüf. Belə olmadı.

– Yaxşı, Rüstəm kişi. – Muradov Rüstəm kişini artıq incitmək istəmirdi. – Araşdıracağıq. Hər şeyi gün işığına çıxaracağıq.

– Sənə inanıram, qardaş.

– İndi isə gedə bilərsən. Nəsə olsa xəbər edəcəyik.

– Yaxşı. Sağ ol. Yorulmayasan. – Rüstəm kişi ayağa qalxaraq otaqdan çıxdı.

Muradov isə saçlarını qarışdıraraq onun arxasıya baxırdı. Heç nə düşünə bilmirdi. Bu işin hara getdiyini təsəvvür belə etmək mümkün deyildi. Dar dalanlar çıxılmaz yola soxmuşdu onu. Geriyə isə yol yox idi.

Ayağa qalxaraq otaqdan çıxdı. Dəhlizdə Şükürovu görüb yanına çağırdı.

– Cənab polkovnikə xəbər ver, iclas otağına gəlsin. Ağayevaya da xəbər et.

– Oldu, cənab mayor.

Muradov yenidən otağına girib masanın üzərinə qoyduğu qovluğu götürdü. Otağın qapısını bağladıqdan sonra iclas otağının yolunu tutdu. İclas otağında bir qədər gözlədikdən sonra polkovnik Hüseynov Şükürov və Ağayeva ilə bir yerdə gəldilər.

– Hə, Muradov. Danış görək. – Polkovnik Hüseynov otağa girərək dedi.

– Ağayeva, mənim dediklərimi lövhəyə yazarsan.

– Oldu, cənab mayor.

– Məmmədov Rafiq. – Muradov Ağayevanın yazmasını gözlədikdən sonra sözünə davam etdi. – Evində ölü tapılıb. Ölüm səbəbi narkotik vasitələrdən istifadə. Ehtimal olunur ki, ölməsi üçün zorla verilib. – Muradov sözünü bitirib yeni bir ad dedi. – Zamanov Qalib. Altdan yaz. Rafiqi narkotiklə təmin edən şəxs. Hal-hazırda əlimizdədir. Malı kimdən aldığı araşdırılır. Həsənova Ramilə. – Ağayevaya baxaraq dedi. – Özünə aid gözəllik salonunda öldürülüb. Araşdırmalara görə, Rafiqlə eyni iş yerində çalışıb. Və bu qadın Rafiqlə münasibətdə olub.

– Maraqlıdır. – Polkovnik Hüseynov təəccüblə dedi.

– Fərzəliyeva Xumar. Rafiqin keçmiş həyat yoldaşı. Bu münasibətdən xəbərdar idi. – Yenidən Ağayevaya baxdı. – İkisinin arasına yaz, Ağayeva.

– Oldu, cənab mayor.

– Bundan əlavə Ağayevanın da təşəbbüsü ilə biz “bank işi”ni öyrəndik. Qəribov Mehdi. Yaz, Ağayeva. Qəribov Mehdi külli miqdarda pulun mənimsənilməsinə görə həbs edilib və bir neçə ay sonra həbsxanada intihar etmişdir. Onun atası, Qəribov Teymur. Onun da adını oğlunun adının altından yaz. – Muradov Ağayevanın yazıb qurtarmasını gözlədi. Sonra isə yenidən danışmağa başladı. – Qəribov Mehdi ola bilsin ki, günahsız olsun. Onun qisasını almaq istəyənlər də ola bilər.

– İndi bu cinayətlərdə kimdir müqəssir? – Polkovnik Hüseynov səssizliyini pozaraq soruşdu. – Narkotik satıcısı Zamanov Qalibmi, xəyanəti öyrənən Fərzəliyeva Xumarmı yoxsa oğlunun günahsız olduğuna inanan Qəribov Teymurmu? Hansı, Muradov? Bizə bir ad söylə.

– Deyə bilməyəcəm, cənab polkovnik. Zamanov Qalib adi satıcıdır. Və Həsənova Ramilə ilə əlaqəli deyil. Fərzəliyeva Xumar xəyanəti bilsə də, adam öldürə biləcək birinə bənzəmir. Qəribov Teymur isə... – Sonuncu adı dedikdə bir qədər düşündü. Nə deyəcəyini götür-qoy etdikdən sonra danışmağa davam etdi. – Düzünü desəm, o mənim qonşumdur və qisasını bu yolla alacağına heç inanmıram.

– Bizim işimiz ürəklə deyil, ağilla görülür, Muradov. Fərziyyələrlə irəliləyə bilmərik. “O edə bilər, bu edə bilməz” demək bizlik deyil.

– Bilirəm, qoca. Ancaq... nə bilim. Məncə hələ çox araşdırmalıyıq.

– Araşdırın. Sizdən onsuzda bunu istəyirəm. Araşdırmağınızı.

– Cənab mayor, bankda işləyənlərdən birini tapmışıq. Daha doğrusu, dəqiq bilmirik. Ancaq yoxlamaq istəyirik. – Şükürov araya girərək dedi.

– Mütləq, Şükürov. Dərhal. – Üzünü Ağayevaya çevirdi. – İkiniz gedin. Elə indi.

– Oldu, cənab mayor. – Ağayeva dedi.

– Gedin, gedin. Tez olun. – Polkovnik Hüseynov əli ilə tələsmələrini istədi.

Şükürov Ağayeva ilə bir yerdə iclas otağını tərk etdilər.

– Bu ikisini bilərək göndərdin? – Hüseynov gülərək soruşdu.

– Şükürova qalsa, heç nə edən deyil. Cavanlara dəstək olmaq lazımdır. – Muradov da gülərək Hüseynova baxdı.

– Dəhşət adamsan, Vallah.

– İndi sən təriflədin ya pislədin?

– Özün başa düşdün. – Hüseynov arxaya baxmadan danışaraq iclas otağını tərk etdi.

Muradov isə lövhəyə tərəf dönərək adlara baxmağa başladı. Hələ də cavabını tapmamış suallar var idi. Və bu onu çox narahat edirdi. Öz-özünə “Sən axı kimsən?!” deyirdi.

Şükürov Ağayeva ilə bir yerdə göstərilən ünvana getməkdə idilər. Heç biri danışmır, səssizcə çatacaqları vaxtı gözləyirdilər. Şükürov rolun arxasında avtomobili idarə edir, Ağayeva isə çölü seyr edirdi. Şükürov arabir söz açıb danışmaq istəsə də, hər dəfə fikrindən dönürdü. Axı nə danışacaqdı?

– Hələ çox var? – Ağayeva ona baxaraq dedi.

– Az qalıb. Çatırıq.

– Hava qaralır artıq.

– Narahat olma. Birazdan orda olacağıq.

– Yaxşı.

Qısa söhbətdən sonra yenidən sükut hökm sürməyə başladı. Əslində, Ağayeva danışmağa çalışmışdı, lakin Şükürov bunu heç başa düşməmişdi.

Axtarıqları adamın yaşadığı binanın önünə çatdıqda Şükürov avtomobili binanın qarşısında saxladı. Ağayeva əlindəki qovluğu açaraq məlumatları yenidən oxudu. Axtarıqları adam İlyasov Vidadi Muxtar oğlu idi. Birinci blok, beşinci mərtəbədə qaldığı qeyd edilmişdi. Məlumatları oxuduqdan sonra ikisi də avtomobildən aşağı endi. Asta addımlarla bloka yaxınlaşdılar. Xoşbəxtlikdən blok qapısı açıq idi. Kimsə qapının arasına bağlanmasın deyə daş parçası qoymuşdu. Binaya daxil olaraq liftlə beşinci mərtəbəyə çıxdılar. Beşinci mərtəbənin dəhlizində üç qapı var idi. Qovluqda yaşadığı mənzilin nömrəsi “323” deyə qeyd edilmişdi. Şükürov ortadakı qapıya yaxınlaşaraq astaca iki dəfə vurdu. Bir qədər gözlədikdən sonra qapını ortayaşlı bir qadın açdı. Qadın qapını tam açmamışdı. Ona görə də üzünü tam görmək mümkün deyildi.

– Kim lazımdır?

– Salam, xanım. Yoldaşınız evdədir?

– Xeyr, yoxdur.

– Onu harada tapa bilərik?

– Niyə soruşursunuz ki?

– Narahat olmayın, xanım. Polisdənlik. Bir məsələ ilə bağlı onunla danışacaqdıq.

– Hansı məsələ?

– Əvvəl işlədiyi iş yeri ilə əlaqəlidir. – Ağayeva qısaca dedi.

– Bugün evə gəlməyib. Bilmirəm harada olar.

– Zəng edib sizə?

– Yox.

– Zəhmət olmasa, evə gələndə bizimlə əlaqə saxlamasını deyərsiniz. – Şükürov cibindən nömrə yazılan kartı çıxarıb ona uzatdı.

Qadın əlini uzadıb kartı alanda bütün üzü göründü. Şükürovla Ağayeva qadının göyərmiş üzünü diqqətdən qaçıra bilməzdilər. Ağayeva ciddi nəzərlə qadına baxdı.

– Üzünüzə nə olub?

– Heç nə. Yıxılmışam. – Qadın qorxaraq cavab verdi.

– Vidadiyə deyərsiniz, mütləq bizimlə əlaqə saxlasın. – Şükürov onun sözündən sonra söhbəti dəyişdi.

– Yaxşı. – Qadın sözünü bitirib qapını bağladı.

Şükürovla Ağayeva yenidən liftə doğru yaxınlaşdılar. Liftə aşağı düşərək binanı tərk etdilər. Elə yenicə çıxmışdılar ki, sağ tərəfdən səslər eşidilər. İkisi də dərhal səs gələn tərəf çevrildilər. Səslər zibil qutuları tərəfdən gəlirdi. Şükürov belindəki silahı çıxarmağa hazırlaşdı ki, qara pişik balasını görüb əlini silahından çəkdi.

– Boyuna bax, hərəkətinə bax, – deyə zarafatla dedi.

Ancaq onun bu sözlərinə Ağayeva heç bir reaksiya vermədi. Üzlərini çevirərək avtomobilə tərəf getməyə başladılar.

– Qadının üzünü gördün? Deyəsən, əri yaman döyüb.

– Gördüm. – Ağayeva əsəblə dedi. – Bu adamı heç nəyə görə olmasa da, buna görə həbs etmək lazımdır.

– Tapaq, edərik. – Avtomobilin qapısını açıb içəri əyləşdi.

Ağayeva da mindikdən sonra Şükürova ehtiyatla soruşdu:

– Bəlkə bir şeylər yeyək? Səhərdən heç nə yeməmişik. – Ağayevanın tərs-tərs baxdığını görüb əlavə etdi. – İş yoldaşı kimi yəni.

– Yaxşı. – Ağayeva gülümsəyərək dedi.

– Bu yaxınlarda bir restoran tanıyıram. Ora gedək. – Şükürov sevinərək avtomobili işə saldı.

Restoranda adam elə də çox deyildi. Ona görə də rahatlıqla yer tapıb əyləşdilər. Yeməkləri sifariş verdikdən sonra ikisi də susaraq gözləməyə başladılar. Ancaq susaraq irəliləyiş olmayacağını başa düşən Şükürov danışmağa başladı:

– Buranın yeməkləri yaxşı olur.

– Ola bilər. – Ağayeva qısaca dedi.

– Hə. – Şükürov stəkanı götürərək bir qurtum su içdi. Stəkanı yerə qoyduqdan sonra yenidən dedi. – Bu işi də qurtara bilsəydik, yaxşı olardı. Vaxt gedir.

– Elədir. – Ağayeva pəncərədən çölə baxırdı.

– Bir nəfər qalıb. Onu da tapsaq, işimiz rahatlaşar mənə.

– Hə.

Ağayevanın qısa cavabları Şükürovu tənə gətirmişdi. Özünü toparlayaraq əsas mövzuya keçmək istədi.

– Sevdə...

– Buyurun, – deyərək ofisiyent onun sözünü kəsdi. – Yemək boşqablarını onların qabağına qoydu. – Nuş olsun.

– Sağ olun. – Şükürov dedi.

– Başqa bir şey istəyirsiniz?

– Xeyr. Lazım olsa, deyərəm.

– Nuş olsun. – Ofisiyent geriye dönərək onlardan uzaqlaşdı.

– Yeməyimizi yeyək. – Ağayeva çəngəli əlinə aldı.

– Yeyək. – Şükürov dərinə nəfəs alıb boşqaba baxdı. “Nə çətin imiş bu” deyərək öz-özünə deyindi.

– Nəyə dedin?

– Yox. Nuş olsun. Nuş olsun dedim.

– Sənə də.

– Sağ ol.

İkisi də başlarını aşağı salaraq yeməklərini yeməyə başladılar. Şükürov aradığı hiss etdirmədən Ağayevanı izləyir, nə fikirləşdiyini təsəvvür etməyə çalışırdı. Ancaq Ağayeva səssizcə yeməyini yeyirdi.

Bir müddət belə keçdi. Sonunda ikisi də yeməklərini yeyib bitirmişdi. Ağayev artıq getməyə hazırlaşdı.

– Zəhmət olmasa, çay gətir.

– Baş üstə. – Ofisiyent Şükürova baxdı.

– Lazım deyil. Gedə bilərik. – Ağayeva dedi.

– Bir çay da içək, gedərik. – Şükürov vaxt qazanmağa çalışırdı. Yeməkdə deyərək bilmədiklərini çay içərkən deməyi düşünürdü.

– Yaxşı. Necə istəyirsən.

Ofisiyent masanın üstünü yığışdırdıqdan sonra getdi. Artıq ikisi yalnız qalmışdılar. Şükürov özünü toplayaraq danışmağa başladı:

– Mən çoxdan idi ki, sənle danışmaq istəyirdim. Ancaq heç cür alınmırdı. Sən də yemək təklifimi qəbul etmirdin. Ona görə demək istədiklərimi deyə bilmirdim. Qismət bu günə imiş.

– Nə demək istəyirdin ki? – Ağayeva özünü bilməməzliyə vurdu.

– Niyə mənə heç kömək etmirsən? Bilirsən axı nə demək istəyirəm.

– Yox. Bilmirəm. – Ciddiyətlə dedi.

– Mən...

– Buyurun. – Ofisiant ikinci dəfə Şükürovun sözünü kəsmişdi.

Şükürov buna əsəbləşsə də, bildirməmək üçün özünü cilovlamağa çalışdı. Ofisiant stəkanları onların qarşısına qoyub dedi:

– Başqa bir şey istəyirsiniz?

– Təşəkkür edirəm. Gedə bilərsiniz.

– Nuş olsun.

– Sağ olun.

Ofisiant getdikdən sonra yenidən üzünü Ağayeva tutdu.

– Mən bir ildir ki, səninlə bu söhbəti danışmaq istəyirəm. Ancaq necə olursa, hər dəfə bir problem çıxır. Heç nə danışa bilmirəm.

– Danış da. Sənə nəşə deyən var?

– Alınmır, Sevdə. Sən də kömək etmirsən.

– Biraz yavaş danış. Hamı bizə baxır.

Şükürov ətrafa baxdı. Səsini yüksəltdiyinə heç fikir verməmişdi.

– Yaxşı. – Sakitcə dedi. – Birini həbs etmək üçün əlimdən gələn hər şeyi edərdəm, ancaq mən neçə aydır ki, bir sualı sənə verə bilmirəm.

– Ver də! Səni nə saxlayır ki? – Ağayeva təəccüblə ona baxdı.

– Necə... necə yəni? Verim? – Çəşqınlıqla soruşdu.

– Hə. Nə sual verəcəksənsə, ver, canın qurtarsın.

– Yaxşı. – Şükürov ona yaxınlaşıaraq anidən dedi. – Mənimlə evlənərsən?

– Mən? – Ağayeva özünü itirmişdi. Gözlərini ondan qaçırdı, özünü anlamamazlığa vururdu.

– Hə. Başqa kim olacaq ki? – Gülərək dedi.

Ağayeva utandığından qıpqırmızı olmuşdu. Bu sualı neçə müddətdir ki, o da gözləyirdi. Ancaq təsəvvür etdiyi kimi olmamışdı heç nə. Ona görə də özünü itirmişdi.

– Cavab verməyəcəksən? – Şükürov məyus halda soruşdu. – Sevdə, mən yetim böyümüşəm. Yanımda nə atam, nə də anam olub. Ona görə də özümü necə izah edəcəyimi çox yaxşı bilmirəm. Ola bilər, polisəm. Amma mən də insanam axı. Daşdan deyiləm. Sən “yox” da deyə bilərsən. Mən səni başa düşərdəm. Heç bir kəlmə də demərdəm. İnan mənə.

– Hə.

– Hə, elədir. Mən səndən incimərdəm.

- Hə deyirəm.
- Düz deyirsən. Sənin fikrinə hörmət edirəm.
- Cavad, – deyə Ağayeva onun əlini tutdu. – Hə deyirəm. Başa düşdün?
- Hə. – Şükürov donaraq qaldı. – Yəni razısan?
- Hə. Hə.
- Aa.. – Anidən yerindən sıçramağı ilə səsinə kəsib oturmağı bir oldu.
- Yavaş. – Ağayeva gülərək dedi.
- Çox sağ ol. – Şükürov onun əlindən tutdu.
- Nə üçün?
- Hər şey üçün.
- Sən sağ ol.
- Nə üçün?
- Hər şey üçün.

Axır ki, onlar da istəyinə çatmışdılar. Pis günlər içində gözəl anlarda olurdu, kollar arasından bitən güllər kimi.

Mayor Muradov tələsirdi. Pilləkənlərdən cəld enərək dəhlizlə binanın çıxış qapısına doğru sürətlə getməyə başladı. Vaxt itirmək istəmirdi. Binadan çıxaraq avtomobilinə doğru qaçdı. Elə bu an Şükürovun avtomobilini gördü.

– Arxamca sür! – deyə qışqıraraq onu izləməsinə istədi.

Şükürovla Ağayeva heç nədən xəbərsiz onun arxasıya gedirdilər. Muradov sürətlə həyətdən çıxaraq sola döndü. Yenidən eyni sürətlə yoluna davam etdi. Şükürov da onu izləyirdi.

Bir qədər öncə polis şöbəsinə zəng olunmuşdu. Zəng edən kömək istəyirdi. Ancaq Muradovu bu qədər həyəcanlandıran zəng edən Qəribov Mehdimin iş yoldaşlarından biri olması idi. Axtardıqları şəxs özü zəng etmişdi. Və yardım istəyirdi.

Muradov şəhərin mərkəz küçələrindən keçərək verilən adresə doğru sürətlə sürürdü. Gec qalmaq istəmirdi. Gec qalacağı halda olacaqları düşünmək belə istəmirdi. Ona görə iş işdən keçməmiş ora çatmalı idi.

Xoşbəxtlikdən verilən adres polis şöbəsinə yaxın yerdə idi. Muradov binanın önünə çatıb avtomobili söndürdü. Dərhal enərək ətrafa göz gəzdirdi. Köhnə beş mərtəbəli binalara baxaraq hansı binaya girəcəyini dəqiqləşdirməyə çalışdı. Bu arada Şükürov da gəlib çatdı. Onlar da Muradova qoşuldular. Üçü də yeddinci bloka daxil oldular. Mənzil ikinci mərtəbədə yerləşirdi.

– Cənab mayor, burada nə işimiz var?

– Deyəcəm, Cavad. – Muradov silahını çıxartdı. – Ehtiyatlı olun.

Onun bu sözündən sonra onlarda silahlarını çıxarıb hazır tutdular. İkinci mərtəbəyə çatanda Muradov sağda yerləşən mənzilin qapısının aralı olduğunu gördü.

– Sən qalx yuxarı, – deyə Şükürova işarə verdi.

Muradov ehtiyatla qapını aralayıb içəri girdi. Dəhlizdə hər şey dağınıq idi. Ehtiyatla dəhlizlə irəli gedərək gözücu otaqlara baxdı. Qonaq otağının qarşısına çatanda yarıörtülü qapıdan yerdə birinin uzandığını gördü. Dərhal qapını açaraq içəri girdi. Yerdə yatan gənc qadın idi. Boğazına kəndir keçirilmişdi.

– Kömək et! – deyə Ağayevaya baxdı.

İkisi cəld qadının boğazındakı kəndiri çıxarıb qırağa atdılar. Muradov gənc qadının nəbzini yoxlayaraq yaşayıb-yaşamadığını öyrənməyə çalışdı. Nəbzi çox zəif atırdı.

– Xəstəxanaya aparmalıyıq! – Muradov ətrafa göz gəzdirdi.

Muradov gənc qadını qucağına götürərək otaqdan çıxdı. Ağayeva isə yerə düşmüş qapı dəstəyini yaylıqla götürərək cibinə qoydu. İşlərinə yaraya bilərdi.

Mənzili tərk etmək istəyirdilər ki, Şükürov pilləkənlərlə aşağı enib qapının önündə dayandı.

– Cənab mayor, yuxarıda heç kim yoxdur.

– Yaxşı, Şükürov. Gedək. Onu xəstəxanaya çatdırmalıyıq. Cibimdən açarı götür, tez düş aşağı. Maşını işə sal.

– Oldu, – deyə cəld aşağı enməyə başladı.

Muradov gənc qadını pilləkənlərlə ehtiyatla aşağı endirdi. Binadan çıxaraq avtomobilin arxa oturacaqlarına uzandırdı.

– Siz evi araşdırın, qonşularla danışın. Bəlkə kimsə nəşə görüb. Mən xəstəxanaya gedirəm. – Muradov avtomobilə əyləşərək oradan uzaqlaşdı.

– Bu qadın kimdir?

– Məncə Qəribov Mehdiinin iş yoldaşlarından biri. Nəcəfova Gülər Sabir qızı. Ondan başqası ola bilməz. – Ağayeva Muradovun getdiyi yola tərəf baxaraq dedi.

– Qəribədir. Mayor Muradov onun evini necə tapdı?

– Bilmirəm, Cavad. Heç bir təsəvvürüm yoxdur.

– Yaxşı. Qalxaq yuxarı. Bu qədər hay-küy olub, ancaq bir nəfər də çıxmayıb çölə. Binada yaşayış var, görəsən?

– Çıxaq, baxaq.

– Gül kimi günü axırda nəşə korlamasa olmur da.

– Təki canımız sağ olsun. – Ağayeva əlini onun qoluna toxundurdu.

– Hə. Düz deyirsən. – Şükürov təbəssümlə dedi.

– Gəl. Qalxaq yuxarı. Görək nə öyrənirik.

– Gedək.

İkisi də binaya daxil olub ikinci mərtəbəyə qalxdılar. Nəcəfova Gülərin mənzilinə daxil olub otaqları axtarmağa başladılar. Ağayeva yataq otağına daxil olub

rəfləri açaraq baxmağa başladı. Paltarlardan başqa heç nə yox idi. Şükürovda da fərqli bir şey yox idi. O da əliboş çıxmışdı otaqlardan.

– Heç nə yoxdur. Sadə evdir.

– Çıxaq. Qonşularla danışaq. – Ağayeva qapıya yaxınlaşdı.

Üzbəüz mənzilə yaxınlaşıb qapısını döydülər. Ancaq açan olmadı. Deyəsən, evdə heç kim yox idi.

– Evdə heç kim yoxdur. Olsaydı da, çoxdan səs-küyə çıxmalı idilər.

– Yuxarıya çıxaq. Bəlkə orda kimsə olar. – Şükürov pilləkənlərlə yuxarıya qalxdı.

Ancaq üst mərtəbədə də heç kim yox idi. Qapılar açılmırdı.

– Bunlar hara gedib belə? – deyə Ağayeva öz-özünə deyindi.

– Birinci mərtəbəyə enək. Görək orda kim var.

Birinci mərtəbəyə enərək qapıları döyməyə başladılar. Hər ikisi sürətlə qapını döyürdü. Bir qədər də vurduqdan sonra qapılardan biri açıldı.

– Axır ki. – Şükürov əsəblə dedi.

– Buyurun. – Qapını açan yaşlı qadın idi. – Nə lazımdır?

– Salam, xanım. Polisdənlik. Sizə bir-iki sualımız olacaqdı. – Ağayeva araya girdi.

– Buyur, qızım.

– İkinci mərtəbədə qalan Nəcəfova Güləri tanıyırsınız?

– Hə, tanıyıram. Nə olub ki? – Qadın qorxaraq soruşdu.

– Heç nə. Narahat olmayın. Gülər evdə tək qalır?

– Bəli. Təkdir. Bir neçə ay olar köçüb bura. Çox yaxşı qızıdır. Mənə çox köməyi dəyib onun.

– Ailəsindən kimisə tanıyırsınız?

– Xeyr, qızım. Dediym kimi, təzə köçüb bu binaya.

– Bəs bugün hansısa səs-küy eşitmisiniz? Qışqırıq səsi, çağırış?

– Yox. Eşitməmişəm.

– Yaxşı. Bayaqdan neçə qapı döymüşük, ancaq heç kim qapını açmayıb. Binada yaşayış azdır? – Şükürov yan qapını göstərərək dedi.

– Yaşayış var, ancaq bugün hamı rayona istirahətə gedib. Turla.

– Bəs siz niyə evdə qalmısınız?

– Mən tək qadınam. Həm də imkan yoxdur, bala. Ona görə. – Yaşlı qadın boynunu bükərək dedi.

– Başa düşdüm. – Şükürov dərindən nəfəs aldı. – Oldu. Sizi narahat etdiyimiz üçün bizi bağışlayın.

– Xoş getdiniz. – Qadın gülərlə dedi.

Şükürov Ağayeva ilə bir yerdə binadan çıxıb avtomobilə doğru getdilər. Burada bir işləri qalmamışdı. Ona görə də xəstəxanaya, mayor Muradovun yanına gedəcəkdilər.

Mayor Muradov gənc qadını xəstəxanaya çatdıra bilmişdi. Həkimlərin müdaxiləsi ilə həyata qaytarmaq mümkün olmuşdu. Geriyə özünə gəlməsini gözləmək qalırdı.

– Nə vaxt özünə gələr?

– Yatızdırmışıq. Sabaha ayılar. Bədəni zəiflədiyi üçün oyatmaq istəmirik.

– Yaxşı. Çox sağ olun. – Muradov həkimə təşəkkürünü bildirdi.

Muradov xəstəxananın dəhlizində oturaraq gecənin bitməsini gözləmək məcburiyyətində idi. Gənc qadın təhlükədən tam xilas olmamışdı. Ona yenə hücum edə bilərdilər. Buna görə də elə burada qalmalı idi.

Heç bir saat keçməmişdi ki, Muradov Şükürovlə Ağayevanı qarşısında gördü. Yorgun gözlərini onlara dikərək soruşdu:

– Nəsə tapa bildiniz?

– Xeyr, cənab mayor.

– Telefonunu götürdük. – Ağayeva cibindən telefonu çıxardı. – Bəlkə zəng edən olar deyə. Bir də bunu... – Parçaya бүkdüyü qapı dəstəyini göstərdi. – Yoxlasınlar. Əl izi qala bilər.

– İnanmıram. Ancaq yenə də apar, ver. Baxsınlar. – Üzünü Şükürova tutdu. – Kimsə var orda?

– Bəli, cənab mayor. Zəng edib polisləri yönləndirdim.

– Gözləyək, Gülər ayılsın. Ondan nəşə öyrənməyə ümidliyəm.

– Cənab mayor, fikir verdinizsə, Gülərin qaldığı ev çox bərbad halda idi. Ancaq Rafiqlə Ramilə fərqli olaraq yaxşı həyat yaşayırdılar.

– Düz deyirsən. Ancaq onların da həyatı həyat deyildi. Haram qazancıdan xeyir tapmaq çətin məsələdir. Ola bilsin, Gülər də çox tez itirib qazandıqlarını. Bəs Vidadi haqqında nə öyrənə bildiniz? Axı sizi ora göndərmişdim. – Muradov düşüncəli halda dedi.

– Bəli. Ancaq evdə yox idi. Həyat yoldaşı açmışdı qapını. Onlarda da hər şey yolunda deyildi. Vidadinin həyat yoldaşının üzü gömgöy idi. Yəqin ki, Vidadi döymüşdü.

– Olar. Hər şey gözlənilər onlardan. Siz onun da evinin yaxınlığına polis əməkdaşları yerləşdirin. Gülərə hücum edən ona da mütləq edəcək.

– Baş üstə.

– Mərkəzlə danışmaq lazımdır. Telefon siqnalları ilə axtarış etsinlər. Vaxt gedir.

– Danışmışam, cənab mayor. Ancaq nə onun, nə də Gülərin adına telefon, nömrə olmayıb. – Ağayeva dedi.

– Əcəb iş keçmişik. Allah axırımızı xeyir eləsin.

– Amin. – Şükürov dərindən nəfəs aldı.

Muradov oturduğu yerdə düşüncələrə dalmışdı. Şükürovla Ağayeva isə ayaqüstə dayanaraq onun bir şeylər deməsini gözləyirdi. Bir neçə davam edən sükut Muradovun xülyadan ayılaraq onlara baxması ilə qurtardı.

– Siz nəyi gözləyirsiniz?

– Nə edək, cənab mayor? – Şükürov təəccüblə soruşdu.

– Evinizə gedin. Mən bugün burada qalacam. – Evə getmək istəmirdi. Rüstəm kişi görsəydi, mütləq işin nə yerdə qaldığını soruşacaqdı. Ona isə veriləcək bir cavabı yox idi. Ona görə də burada qalmaq qərarına gəlmişdi.

– Siz gedin. Mən burada qalaram. – Şükürov Ağayeva ilə mayor Muradova baxdı.

– Olmaz elə şey. Gedin istirahət edin. Neçə gündür ki, düz-əməlli istirahət etmirsiniz. – Muradov təkidlə dedi.

– Cənab mayor, ola bilsin, Güləri öldürmək istəyən şəxs buraya da gəlsin. Ona görə bizim xəstəxanada olmağımız daha yaxşı olar.

– Ağayeva, sənə mən onunla tək bacarmaram? – Gülərək dedi.

– Xeyr. Mən ona görə demədim. – Ağayeva pərt olmuşdu.

– Yaxşı. Qalın burada. – Muradov Ağayevanın fikri ilə razı idi. İşini bitirmək üçün adam yenidən gələ bilərdi. – Ancaq ayaqüstə yox. Oturun. Şükürov sən də çay gətir. Gecə uzundur.

– Oldu, cənab mayor.

Şükürov çayları gətirdikdən sonra o da oturacaqlardan birinə oturdu. Muradov çaydan içir, arabilir gözlərini yerə dikərək düşüncələrə dalırdı. Bir neçə gün ərzində baş verənləri hatırlamağa çalışır, nəyi səhv, nəyi düz etdiyini analiz edirdi. Gecə uzun idi, vaxtsa çox yavaş irəliləyirdi. Etməyə isə başqa heç nə yox idi.

– Cənab mayor, çay gətirim? – Muradovun çayının bitdiyini görən Şükürov soruşdu.

– Nə?.. Yox. – Muradov fikirdən ayılıb ona baxdı. – Bəsdir.

– Necə istəyirsiniz?

Bir neçə saniyə sükut yarandıqdan sonra Muradov onlara baxıb soruşdu:

– Niyə danışmırsınız? – Alnını ovuşduraraq dedi.

– Nə danışaq, cənab mayor? – Ağayeva gülümsəyərək ona baxdı.

– Vaxt getsin deyə hər şey danışa bilərsiniz. – O da gülümsədi. Sonra xəstəxana dəhlizinin sonuna baxdı. – Mən illərlə xəstəxanaya dəfələrlə gəlmişəm.

Demək olar ki, çoxu hansısa cinayəti araşdırmaq üçün olub. Təkcə iki dəfə sevinərək gəlmişəm. Birinci dəfə ilk övladım dünyaya gəldiyində. Qızım, Bahar üçün. – Üzündə təbəssüm yarandı. – İkinci dəfə isə oğlum üçün. Muradın xəbərini eşidib gəlmişdim. Bu iki xəbər min pis xəbəri ağılımdan siləcək gücdədir.

– Cənab mayor, İnşaAllah nəvələriniz üçün də gələrsiniz.

– İnşaAllah, Cavad. – Adı ilə səsləndi. – Elə sənin övladların da mənim nəvəm sayılacaq. Onlar üçün də bura sevinərək gələcəm. – Bunu deyərkən gözücu Ağayeva baxdı. Ağayeva isə başını aşağı salmış, gözlərini ondan qaçıırırdı.

– Qismət. – Şükürov utanaraq dedi.

– Mən neçə ildir ki, bu işdəyəm. Minlərlə üz görmüşəm, minlərlə insan tanımışam. Bizim işimiz çətin, ağırdır. Bu işi görmək üçün savadlı olmaq lazımdır, dözümlü olmaq lazımdır. Düzdür, pislər də var. Bunu inkar etmirəm. Hər sahədə bu belədir. Ancaq yaxşılar da var. Mən o yaxşılardan olmaq üçün illərlə çalışmışam. Neçə dəfə bezmişəm, işdən çıxmaq istəmişəm. Amma neçə dəfə də yenidən o qapıdan içəri girmişəm. Buna səbəb ailəm olub. İnsanın bu həyatda yaşamaq üçün bir səbəbi olmalıdır. Nəsə etməsi üçün bəhanəsi olmalıdır. Yoxsa heç nə edən deyil, başına buyruq insan. Nazlı olmasaydı, iki övladım olmasaydı, bəlkə mən də bilməzdim nə edəcəyimi. Onlar mənim səbəbimdir. – Dərindən nəfəs aldı. – Vaxt gedir, zaman ötür, insan qocalır. Ona görə də tələsmək lazımdır. Boşa keçən zamanın peşmanlığını illər göstərir insana. Həm də peşman edə-edə.

Şükürovla Ağayeva onun bu sözləri qarşısında, sadəcə susa bilmişdilər. Heç biri bir söz belə danışmırdı. Muradov da ayağa qalxaraq aparata yaxınlaşdı. Çay götürüb yenidən yerinə keçdi.

Səhərin açılmasına az qalmışdı. Polis serjantları Hacıyevlə Əbilov Vidadinin yaşadığı binanın ətrafında dolaşır, onlara verilən tapşırığı icra edirdilər. Onlardan başqa bir neçə polis əməkdaşı da binanın digər tərəfində idilər.

Hava yavaş-yavaş aydınlaşırdı. Hacıyevlə Əbilov binanın arxa tərəfindən keçərək ön tərəfinə doğru getməyə başladılar. Küçədə demək olar ki, heç kim yox idi. Bir onlar idi, bir də zibil qutularını yük avtomobilinə boşaldan işçilər. Onların yanından keçərkən Əbilov mülayim səslə dedi:

– Yorulmayasınız.

– Sağ olun. – İşçilər bir ağızdan ona baxıb qarşılıq verdilər.

– Nə pis iy gəlir. Adam ölüb elə bil. – Hacıyev burnunu tutaraq yavaşca Əbilova dedi.

– Hə. Biraz tez gedək.

Zibil qutularının olduğu yerdən bir neçə addım aralanmışdılar ki, işçilərin hay-küyünə geri döndülər. İşçilərdən biri “burda adam var” deyə qışqırmışdı. Əbilovla Hacıyev cəld onlara tərəf getdilər.

– Polisdənlik. Nə olub? – Hacıyev vəsiqəsini göstərdi.

– Rəis, burda biri var. Deyəsən, öldürüblər. – Uzunboylu işçi əli ilə zibil qutusunu göstərdi.

– Qırağa durun. – Əbilov zibil qutusuna yaxınlaşdı.

İydən qutunun yanında durmaq olmurdu. Birtəhər əylilərək içinə baxdı. Həqiqətən içində biri vardı. Ölən kişi idi. Bütün paltarı qan içində idi. Yavaşca əlini qutuya salaraq üstünü axtardı. Sol cibindən bir neçə lazımsız sənəd çıxdı.

– Zibil qutusunu çevirmək lazımdır. Üstünə yaxşı baxa bilmirəm.

İşçilərin də köməyi ilə zibil qutusunu çevirdilər. Əbilov yenidən adamın üstünü axtarmağa başladı. Sağ cibindən vəsiqəsini tapıb üstünü oxumağa çalışdı. Vəsiqədə “İlyasov Vidadi Muxtar oğlu” yazılmışdı.

– Vidadi? – deyə Hacıyev vəsiqəyə baxdı.

– Hə. Deyəsən, axtardığımız adamdır. – Əbilov məyus halda dedi. – Adam bıçaqlanaraq öldürülüb. – Yerdə uzanan adama baxdı. – Baş-leytenant Şükürova zəng etmək lazımdır.

– Yaxşı. Mən zəng edəyəm.

– Zəhmət olmasa, qırağa durun. Heç nəyə toxunmayın.

– Rəis, biz gedə bilərik? – Uzunboylu işçi soruşdu.

– Yox. Heç yana tərpənməyin. Ola bilsin, sizə bir neçə sualımız olsun.

– Yaxşı, – deyə çarəsizcə serjanta baxdı.

Hacıyevsə, bir qədər uzaqlaşaraq telefonu cibindən çıxartdı. Baş-leytenant Şükürovun nömrəsini taparaq ona zəng etdi.

– Cənab baş-leytenant, sizi narahat edən serjant Hacıyevdir.

– Buyur, Hacıyev. – Xəttin digər tərəfindən səs eşidildi.

– Zibil qutusunda bir nəfər tapılıb. Adam bıçaqla öldürülüb. İşçilər zibilləri boşaldarkən tapıblar. Vəsiqəsində İlyasov Vidadi Muxtar oğlu yazır. Deyəsən, siz axtardığınız adamdır.

– Gözləyin. Gəlirik.

– Oldu, cənab baş-leytenant.

Hacıyev telefonu söndürüb cibinə qoyaraq yenidən Əbilovun yanına qayıtdı.

– Dedin?

– Hə. Gəlirlər.

– Kiməsə xəbər verməyimizi tapşırıdınız?

– Yox. Heç nə demədi.

– Onda gözləyək.

– İşçilər göndərək ya yox?

- Nə bilim. Birdən göndərərək, gəlib deyər niyə göndərdiniz. Başımıza iş alırıq.
- Yaxşı. Onda qalsınlar.
- Hə.

Yarım saat keçməmişdi ki, Muradovla Şükürov gəlib çıxdılar. Avtomobildən enib zibil qutularının yanına gəldilər.

- Cənab mayor, – deyər Əbilov əli ilə Vidadinin cansız bədənini göstərdi. Muradov əyilərək adamın bədəninə baxdı. Üç bıçaq izi vardı.
- Bu da işarədir?
- Ola bilsin. Əgər üçüncü şəxs budursa, o zaman Gülərdən əvvəl bunu ziyarət edib ya da ediblər. – Dikələrək dedi.
- Əbilov, heç kim bura yaxınlaşmasın. Kimsə zibil atmaq istəyirsə, digər tərəfdəki zibil qutularına yaxınlaşsın.
- Oldu, cənab mayor.
- Yoldaşına xəbər vermisiniz?
- Xeyr. Sizin gəlməyinizi gözlədik.
- Yaxşı etmişən.
- İndi xəstəxanadan da gələcəklər. Meyidi aparmaq üçün.
- Bəs işçiləri nə edək? – Hacıyev bir qədər aralıda dayanmış adamları göstərdi.
- Onları niyə saxlamısınız? Getsinlər. İşindən etməyin insanları. Onlarlıq heç nə yoxdur.
- Oldu, cənab mayor.
- Hacıyev Muradovdan aralanıb işçilərin yanına getdi.
- Gedə bilərsiniz.
- Səhərdən saxlamısınız bizi. İşimiz-gücümüz qalıb ortada. – İşçilərdən biri deyilərək ona baxdı.
- Ay qardaş, elə bil kefirmizdən saxlamışıq sizi. Mən də əmrə tabeyəm də. Nə deyirlər, onu da edirəm.
- Yaxşı. – Uzunboy adam aranı sakitləşdirməyə çalışdı. – Heç nə olmaz. Gedək.
- İşçilər yük avtomobilinin arxa tərəfinə çıxaraq oradan uzaqlaşdılar.
- Muradov Şükürovla bir yerdə binaya daxil olub Vidadinin qaldığı mərtəbəyə çıxdı. Qapını döyərək kiminsə çıxmasını gözlədilər. Qapını yenə həyat yoldaşı açdı.
- Salam, xanım. – Muradov dedi.
- Salam. – Qadın yenə qapını yarımçıq açmışdı.

- Xanım, biz polisdənlik. – Vəsiqəsini ona göstərdi. – İçəri keçə bilərikmi?
- Buyurun. – Biraz tərəddüd etdikdən sonra əlacsız qalıb dedi.
- Sağ olun.

İkisi də içəri keçdilər. Ayaqqabılarını çıxardıqdan sonra qadının göstərişi ilə qonaq otağına daxil oldular. Masanın başında yerlərini aldıqdan sonra Muradov söhbətə başladı.

– Biz bura həyat yoldaşınız üçün gəlmişik. – Muradov qadının üzünə indi fikir vermişdi. Şükürovun dediyi kimi üzünün bir hissəsi gömgöy idi. Qadına bunu bildirməmək üçün gözlərini ondan çəkərək danışmağa davam etdi. – Bunu demək bizim üçün çox çətinidir, ancaq sizə bir pis xəbərimiz var. Həyat yoldaşınız vəfat edib. Daha doğrusu, öldürülüb. – Muradov ehtiyatla danışmağa çalışırdı. Ancaq qadın onun sözlərinə heç bir reaksiya vermirdi. Ya sözün təsirindən donub qalmışdı ya da həyat yoldaşının ölümünə heç pis olmamışdı. – Araşdırma aparırıq. İnanırıq ki, tez bir zamanda onu öldürənləri tapacağıq.

– Yaxşı. – Qadın qısaca dedi.

– Hər şey bitdiyində yoldaşınızı dəfn üçün sizə verəcəyik. Narahat olmayın. – Qadının susqunluğu Muradovu çaşdırmışdı.

Bu anda otağa beş-altı yaşlarında qız uşağı daxil oldu. Gələnlərə gülümsəyərək anasının qucağına dırmaşdı. Yuxudan oyandığı gözlərindən bəlli olurdu.

– Allah saxlasın. Gözəl baladır. – Muradov təbəssümlə dedi.

– Sağ olun. – Qadın sakitcə dedi.

– Biz gedək. – Danışacaq heç bir şeyin olmadığını anlayan Muradov ayağa qalxdı. – Sizə hər şey haqqında məlumat veriləcək.

– Oldu.

İkisi də otaqdan çıxıb qapıya yaxınlaşdılar. Ayaqqabılarını geyinərək çölə çıxdılar.

– Sağ olun.

Muradovla Şükürov sağollaşdıqdan sonra pilləkənlərlə aşağı düşməyə başladılar.

– Cənab mayor, Vidadi ilə bağlı heç nə soruşmadınız axı?

– Qadının üzündən Vidadinin necə biri olduğunu oxunurdu, onsuzda. Özün gördün axı. Bizə hiss etdirməsə də, bəlkə sevinir indi. Onu döyən birini itirdi, geriye mal-mülk və qızıyla xoşbəxt həyat qaldı. İnan, mən də sevinirəm. – Anidən dayanıb Şükürova baxdı. – Bumeranq bilirsən də nədi?

– Bəli, cənab mayor.

– Hər kəsin bu həyatda bir bumeranqı olur. Hazır olduğunu hiss etdiyində hədəf sandıqlarına fırladıb atdığı bumeranq. Ancaq bilmirlər ki, o bumeranq dönüb-dolaşır insanın özünə qayıdır. Və buna çoxu heç fikir vermir.

Muradov sözünü bitirib pilləkənlərdən enməyə davam etdi. Şükürov da onun arxasıya gedirdi. Binadan çıxaraq zibil qutularına yaxınlaşdılar. Hava demək olar, tamamilə işıqlanmışdı. Artıq ətrafda insanları görmək mümkün idi. Hər kəs maraqla olanları seyr etməyə çalışır, nə olub-bitdiyini bilmək istəyirdilər. Onlardan biri də yaşlı bir kişi idi. Vidadinin cansız bədənini yaxınlaşıb onu seyr edirdi.

– Vay, vay, vay! – deyə gözlərini ona dikmişdi.

– Dayı, yaxınlaşma. Uzaq dur! – Əbilov yaşlı kişini uzaqlaşdırmağa çalışdı.

Şükürov yaşlı kişinin maraqla Vidadini izlədiyini görüb ona yaxınlaşdı.

– Dayı, ölənə tanıyırsınız?

– Hə, bala. Elə bu binada yaşayırdı.

– Necə adam idi?

– Oğraşın biri idi.

– Necə yəni? – Şükürov bunu heç gözləmədiyindən təəccüblə soruşdu.

– Məndən bir mərtəbə aşağıda yaşayırdı. Alkaşın biri idi. Bütün günü evində dava-dalaş olardı. Arvadını hər gün döyərdi. Yazıq qız utandığından çölə çıxıb bilmirdi. Hələ deyilənə görə, – Şükürova yaxınlaşaraq asta tonla danışmağa başladı. – Pulunu “ona-buna” xərcləyirmiş. Pul var, ağıl yoxdu ha. Gül kimi ailən, sənə daha nə lazımdı, ay...

– Yaxşı, dayı. – Şükürov onun sözünü kəsdi. – Başa düşdüm. Zəhmət olmasa, biraz aralıda durasınız.

Şükürov ondan aralanaraq Muradovun yanına gəldi. Muradov təcili tibbi yardımın işçiləri ilə danışdı. Şükürovun gəldiyini görüb əli ilə meyidi göstərdi.

– Şükürov, onu indi aparacaqlar. Biz də gedək. Ağayevanı da Gülərin yanında qoymuşuq. Gülər ayılmış olar indiyə. Zəng elə iki polis də xəstəxanaya getsin. Güləri qorumalıyıq.

– Oldu, cənab mayor.

Şükürov avtomobilə yaxınlaşıb əyləşdi. İşə salaraq Muradovun gəlməsini gözlədi. O da gəldikdən sonra oradan uzaqlaşaraq xəstəxananın yolunu tutdu.

– Oyanmısan?

Gülər gözlərini güclə açaraq otağa girənə baxdı.

– Siz kimsiz? – deyə boğuq səslə dedi.

– Leytenant Ağayeva Sevdə.

Gülər onun nə dediyini başa düşmədi. Ətrafına baxaraq harada olduğunu anlamaya çalışdı.

– Mən bura necə gəlmişəm?

– Səni dünən mayor Muradov gətirib.

– Mayor Muradov? – Gülər gözlərini qıyaraq soruşdu.

– Hə. Dünən biriləri səni öldürmək istəyirdi. Ancaq son anda səni xilas etmək mümkün oldu.

– Həəə... – Başını tutaraq olanları xatırlamağa çalışdı. – Dünən... Telefonum...

– Buyur. – Telefonu masanın üzərindən götürüb Gülərə verdi. – Çıxarkən onu da götürmüşdük.

Gülər telefonu alıb açdı. İki cavabsız zəng var idi. Zənglər “Əmi” adlı birindən gəlmişdi.

Elə bu an Muradovla Şükürov otağa daxil oldular. Muradov Gülərin özünə gəldiyini görüb dedi:

– Salam. Oyandığına sevindim.

– Salam.

– Özünü necə hiss edirsən?

– Normal.

– Suallarımıza cavab verə biləcəksən?

– Biraz.

– Lap yaxşı. Səni çox narahat etməyəcəm. – Muradov stulu otağın sağ küncündən alaraq oturdu. Sonra Gülərə baxaraq ilk sualını verdi. – Dünən nə baş verdiyi haqqında danışa bilərsən?

– Evdəydim. Qapı döyüldü. Gedib açmaq istədim. Ancaq qapını açmağımla kiminsə çöldən qapını anidən itələməyi bir oldu. Nə olduğunu başa düşməmişdim. – Xırıltı ilə danışdı. – Ayağa qalxaraq qonaq otağına qaçıb qapını bağladım. O qapını açana kimi polisə zəng etdim. Sonra isə zorla otağa girib məni boğmağa çalışdı.

– Özünüzü itirməyib polisə zəng etməyiniz yaxşı olub. Ancaq qonaq otağının qapısının dəstəyi içərdən qırılmışdı. – Muradov sınaıçı nəzərlə ona baxdı.

– Mən ondan qaçmaq istəyərkən tutub qırışdım. – Gülər udqunaraq dedi.

– Başa düşdüm. Bəs gördüyünüz adam necə biri idi?

– Üzündə maska vardı. Ancaq yaşlı idi. Cavan adama bənzəmirdi.

– Yaşlı? – Muradov təəccüblə soruşdu.

– Hə. Elə idi. – Yorğun halda dedi.

Muradov bir neçə saniyə susaraq durdu. Bir şeylər fikirləşdikdən sonra Gülərə baxdı:

– Səni niyə öldürmək istəsinlər? Bu haqda bir fikrin var?

– Yoxdur.

– Neçə il...

– Xahiş edirəm, sonra danışaq. Halım yaxşı deyil. – Gülər güclə nəfəs alırdı.

– Yaxşı. – Muradov dedi. – İstirahət et. Sonra ətraflı danışaraq. – Ağayeva, sən burada qal. Mən Şükürovla şöbəyə gedirəm. Qapıda da iki polis əməkdaşı var. – Ayağa qalxdı.

– Oldu, cənab mayor.

– Allah şəfa versin. – Gülərə baxaraq dedi.

– Sağ olun.

– Gedək, Şükürov.

İkisi də otaqdan çıxdılar. Xəstəxananın həyətidən çıxıb avtomobilə mindilər.

– Zəng et, Qəribov Mehдинin atasını çağır. Onunla bir dəfə də danışaq.

– Oldu, cənab mayor. – Şükürov telefonu çıxararaq zəng etməyə başladı.

Gülərin dedikləri Muradovu düşünməyə vadar etmişdi. Ancaq Gülərin danışmamaq istəməməsini də hiss etmişdi. Bu arıq, cılız qızda nəşə var idi. Muradov şübhələrində heç vaxt yanılmazdı.

– Bəli, cənab general. Araşdırma aparırıq. Çalışırıq ki, işi tez yekunlaşdıraq.
– Polkovnik Hüseynov sözünü bitirib dinləməyə başladı. Nazirlikdən zəng etmişdilər. Üzündən gərgin olduğu hiss olunurdu. – Oldu, cənab general. Sizə qısa müddətdə məlumat verəcəyik. – Danışığı bitirib telefonu yerinə qoydu.

“Offf” deyərək alınıq qarşılımağa başladı. Bir neçə gün ərzində onun da əsəbləri tarıma çəkilmişdi. Hər dəqiqə zəng edib məlumat alırdılar. İş isə getdikcə böyüyürdü. Bankda olan mənimlənilmə, intihar hadisəsi və neçə il sonra baş verən ardıcıl qətlər aləmi qatmışdı bir-birinə. “Bank işi”nə yenidən baxılmalı idi. Bu isə özlüyündə böyük bir proses olacaqdı.

Polkovnik qara-qara bunları düşündüyü zaman otağın qapısını Muradov açdı.

– Gəlmək olar?

– Gəl, Rafael.

Muradov içəri girib stulda əyləşdi.

– Olanlardan xəbərin var?

– Var. Hər şeyi bilirəm. Elə indicə nazirliklə danışdım.

– Nə deyirdilər?

– Heç nə. Salamları var. Gözlərindən öpürlər. – Kinayə ilə dedi. – Ə, nə deyəcəklər! Deyirlər, işi tez həll edin.

– Vaxt lazımdır. Ard-arda neçə cinayət hadisəsi baş verib. Qarışıq məsələdir.

– Elə ona görə bizi tələsdirirlər. Ard-arda niyə cinayət hadisəsi baş verir? Bunu öyrənmək istəyirlər bizdən.

– Başa düşürəm.

– Başa düşürsənsə, o zaman tələs!

– Ölimdən gələni edəcəm.

– Et. – Hüseynov sakitcə dedi.

– Başqa sözün yoxdursa, sorğu otağına keçirəm.

– Niyə?

- Qəribov Mehдинin atasını çağırırdırmışam. Onunla yenə danışacam.
- Rafael, bu adam sənin qonşudur. Əgər onu günahkar bilirsənsə, vaxtı uzatma. Çünki yuxardan bilsələr, iş sənin başında partlayacaq.
- Bilirəm. Narahat olma. – Ayağa qalxdı. – Mən getdim.
- Muradov Hüseynovun yanından ayrılaraq sorğu otağına getdi. Şükürov qapının yanında onu gözləyirdi.
- Cənab mayor, Qəribov Rüstəm gəlib. İçəridə sizi gözləyir.
- Yaxşı, Şükürov. Sən burada gözlə.
- Oldu.
- Muradov Rüstəm kişiylə danışdıqlarını kiminsə eşitməsini istəmirdi. Ona görə də Şükürovu yan otağa getməyə qoymamışdı.
- Salam, Rüstəm. – Qapını açaraq otağa girdi.
- Salam, qardaş. – Rüstəm kişi ayağa qalxdı.
- Otur. Narahat olma.
- Muradov masaya yaxınlaşaraq stula əyləşdi.
- Məni bura niyə çağırıdınız?
- Bəzi yeni hadisələr baş verib. Ona görə.
- Hansı hadisələr?
- Bugün gecə bir nəfəri zibil qutusunda tapıblar. Üç bıçaq vurublar kürəyindən.
- Bundan mənə nə?
- Ondən əvvəl də bir qadını boğmaq istəyiblər. Ancaq son anda yetişib xilas edə bildik. Qadının dediyinə görə, yaşlı biri onu öldürmək istəyirdi.
- Sən məndənmi şübhələnirsən? – Rüstəm kişi narahatlıqla dedi.
- Rüstəm, mən hər şeyi düşünmək məcburiyyətindəyəm.
- Ona görə otağında deyil, mən burada danışdırmaq istədin?
- Rüstəm! Bu olanların hamısının bir ucu səni göstərir. Ard-arda insanlar ölür və ölənlərin hamısı da sənin oğlunun iş yoldaşlarıdır. Sənin oğlunla bir yerdə cinayət məsuliyyətinə cəlb olunmuşdular. Səncə bu təsadüfdür mü?
- Mən demirəm ki, təsadüfdür. Ancaq bunu edən mən deyiləm. Sənə bunu dedim axı.
- Dedin, lakin sübut yoxdur.
- Mənim etdiyimi göstərən sübut da yoxdur. Mən heç ölənlərin kim olduğunu da bilmirəm. Bəlkə heç oğlunun iş yoldaşları deyillər.
- Birinci öldürülən şəxs Məmmədov Rafiq Davud oğludur. İkinci öldürülən qadındır. Həsənova Ramilə Teymur qızı. Üçüncü öldürülən isə İlyasov Vidadi Muxtar oğludur. Bugün gecə zibil qutusunda tapılıb.
- Bu adları eşitmişəm. – Rüstəm kişi məyus halda dedi. – Onlar oğlumla işləyiblər. Bir şöbədə.
- İndi mənə başa düşürsən? Mənim şübhə etməkdən başqa çarəm yoxdur.

– Başa düşürəm. – Rüstəm kişi dərindən nəfəs aldı. Sonra isə qaşlarını çataraq Muradova baxdı. – Bəs dördüncü kimdir? Dedin onu boğublar.

– Hə. Elədir. Ancaq indi yaxşıdır. Kəndirlə boğmaq istəyiblər. Boğazında yara izi qalıb. Amma keçib gedəcək. Adı Nəcəfova Gülər Sabir qızı.

– Kim? – Rüstəm kişi səsinə yüksəldərək soruşdu.

– Nəcəfova Gülər Sabir qızı. Nəsə olub? – Muradov təəccüblə soruşdu.

– Gülər?

– Hə. Adı elədir.

– Bu necə ola bilər?

– Nə olub? – Muradov maraqla soruşdu. – Güləri tanıyırsan?

– Hə. Onu tanıyıram. Həm də o birilərindən daha yaxşı.

– Necə yeni?

Rüstəm kişi özünü ələ almağa çalışırdı. Bir neçə saniyə susaraq dayandıqdan sonra astaca danışmağa başladı.

– Gülər də mənim oğlumla çalışırdı. Oğlumla bir-birlərini istəyirdilər. Evlənəcəkdilər. Ancaq hadisələr buna imkan vermədi. Buna baxmayaraq, əlaqəmiz heç vaxt kəsilmədi. Tez-tez gələrdi bizə. Onu sən də görmüsən, Rafael.

– Mən? Harada? – Muradov düşünməyə çalışdı.

– Bizim darvazanın yanında. Sən işdən erkən gəlmişdin. Hardasa, altı-yeddi ay olar ya yox.

Muradov nə qədər xatırlamağa çalışsa da, yadına sala bilmədi. Ola bilsin ki, Gülərə fikir verməmişdi.

– Bilmirəm, Rüstəm kişi. Yadıma gəlmir.

– Hə. Ola bilsin.

– Gülər haqqında nə bilirsən?

– Sadə qız idi. Ata, anasını uşaq vaxtı itirmişdi. Oğlumla da bankda tanış olmuşdular. Evləndirəcəkdim onları. Oğlum həbs olunduqdan sonra hər şey pozuldu. Gülər hər şeyin düzələcəyinə inanırdı. Ancaq oğlum intihar etdi. Oğlumun intiharından sonra o da işdən çıxdı. Neçə il rayonda qaldı. Sonra qayıdıb gəldi. Bizə də tez-tez gələrdi. Hal-əhval tutardı. Mehдинin günahsız olduğuna çox inanırdı. Son bir ildə bunu tez-tez deyirdi. O da mənim kimi ədalətin yerini tapacağına inanırdı.

Rüstəm kişi danışdıqca Muradov hər şeyi bir-bir düşünür, lazımsız parçaları beynində birləşdirirdi. Şübhələrində yanılmamışdı. Onda həqiqətən birşeylər vardı.

– Gülər heç bu işdə kimin günahkar olduğunu deyib və ya kimi günahkar sayırdı?

– Həmişə özünü günahkar hiss edərdi. Deyirdi, onu qoruya bilmədim. Bacarmadım. Ancaq onun nə günahı var idi. Yazıq qız. Onu da öldürmək istədilər. Bugün neçə dəfə ona zəng etmişdim. İndi bildim, niyə telefonu götürmür.

Muradov anidən ayağa qalxdı. Qapıya doğru çevrilib çölə çıxmaq istədi. Ancaq geriye dönərək Rüstəm kişiye baxdı.

– Evə get! Bizdən xəbər gözlə.
Muradov qapını açaraq çölə çıxdı.
– Şükürov, xəstəxanaya getməliyik. Tez ol!
– Oldu, cənab mayor.
Muradov tələsərək pilləkənlərlə aşağı düşdü. Qaç-qaç cibindən telefonu çıxarıb Ağayevaya zəng etdi.
– Cənab mayor?
– Ağayeva, hardasan?
– Xəstəxananın restoranında. Çay üçün gəlmişəm. – Xəttin digər tərəfindən səs eşidildi.
– Qalx, Gülərin yanına! Tez ol! Onu tək qoymaq olmaz! – Muradov qışqıraraq dedi.
– Baş üstə, cənab mayor.
Muradov sözünü bitirib telefonu cibinə qoydu. Binadan çıxaraq avtomobilə doğru tələsdı. Şükürov ondan əvvəl enərək avtomobili işə salmışdı.
– Tez ol, Cavad. Tələsməliyik.
– Oldu. – Şükürov sorğu-sualsız qaza basaraq şöbənin həyətidən çıxıb gözdən itdi.

Ağayeva telefonu söndürdükdən sonra əlindəki stəkanı masanın üstünə qoyub pilləkənlərə doğru qaçmağa başladı. Pilləkənlərə çatıb sürətlə yuxarı çıxdı. Gülərin otağı dördüncü mərtəbədə yerləşirdi. Gülər çay üçün Ağayevanı xəstəxananın restoranına göndərmişdi. Tərslikdən liftlərin işləmədiyindən Ağayeva pilləkənlərlə aşağı düşmüşdü. İndi də həmin pilləkənlərlə yuxarı qaçırdı. Dördüncü mərtəbəyə çatanda tənq-nəfəs olmuşdu. Dəhlizə çıxaraq Gülərin otağına doğru qaçdı. Onu görən iki polis əməkdaşı nə olduğunu anlamağa çalışdılar.

– Nəsə olub?
– Qırağa durun. – Ağayeva yanlarından keçərək qapını açdı.
İçəri girməsi ilə acı mənzərəylə qarşılaşması bir oldu. Əlləri ilə başını tutaraq gördüklərini anlamağa çalışdı. Gülərin əlləri qan içində idi. Biləklərini kəsmişdi. Ağayeva özünü ələ alaraq çölə çıxdı.

– Kömək edin. – Qışqıraraq həkimləri yardıma çağırırdı.
Onun səsinə eşidən tibb işçiləri dərhal yanına gəldilər.
– İçəriyə. Qollarını kəsib. – Həkimlərə otağa girmələrini dedi.
Həkimlər içəri girib Gülərə yaxınlaşdılar. Ağayeva da həyəcanla onları izləyirdi. Həkimlərdən biri əlini Gülərin boynuna apararaq nəbzini yoxladı. Sonra işə digər həkimə baxaraq başını sağa-sola yellədi.

– Təəssüf ki, xəstəni itirdik. – Həkim Ağayeva baxaraq dedi. Sonra isə Gülərin üstündəki parçanı üzünə çəkdi.

Olanlar qarşısında Ağayeva ancaq susurdu. Heç nə danışa bilmir, eləcə həkimlərin sözlərinə qulaq asırdı. Bundan başqa əlindən heç nə gəlmirdi.

Şükürov avtomobili xəstəxananın qarşısında saxlayan kimi Muradov aşağı enərək binaya doğru qaçmağa başladı. Binadan içəri girərək liftə yaxınlaşdı. Ancaq liftlər işləmirdi. Ona görə də məcbur olub pilləkənlərlə dördüncü mərtəbəyə qalxmağa başladı. Tələsirdi. Dördüncü mərtəbəyə çıxdığında Gülərin otağının qarşısına yığılmış həkimləri gördü. Əvvəlcə heç nə anlamasa da otağın önünə çatdığında hər şeyi başa düşdü. Gülərin üstünü örtmüşdülər. Otağa girərək ehtiyatla parçanı üzündən aşağı çəkdi. Əllərini gördüyündə hər şeyi başa düşdü. Yenidən parçanı üzünə örtüb geri dönmək istəyəndə Ağayevanın keyimişcə bir küncdə oturduğunu gördü.

– Sevdə, – deyə onun yanına gedərək astaca qollarından tutdu.

– Məni çay almağa göndərmişdi. Getməsəydim, bəlkə də indi yaşayırdı.

– Sənin günahın deyil. Onsuzda, o, ölməyi beyninə yerləşdirmişdi. Buna heç kim mane olmayacaqdı.

Ağayeva ağarmış üzünü aşağı dikdi.

– Bu nədi? – Muradov Ağayevanın əlindəki kağızı gördü.

– Onundur. – Ağayeva qısaca cavab verdi.

Muradov kağızı alaraq kənara çəkildi. O vərəqi açdığı zaman Şükürov da otağa daxil oldu. Gülərin öldüyünü başa düşüb Ağayevaya yaxınlaşdı.

– Yaxşısan? – Əli ilə Ağayevanın üzündən tutub soruşdu.

Ağayeva isə sadəcə başını yellədi.

Muradov otağın sol küncündə, stula əyləşərək Gülərin yazdıqlarını oxumağa başladı. O, yazmışdı:

“Hər şey altı il bundan öncə başlamışdı. Həyatımın altı ilə üstünün eyni olduğu o gün, əslində öldüyüm gün idi. Mən çox böyük günahın içində atmışdım çarəsiz bədənimi. Bir alovun eşqinə yandırmışdım saf xəyallarımı. Bilərək həm də...

Əslində, çox gözəl başlamışdı hər şey. Universiteti bitirib bankda işə qəbul olmuşdum. Onu da elə orada tanımışdım. Təmiz üzü, saf baxışları ilə ələ keçirmişdi qəlbimi. Necə də xoşbəxt idik. Evlənmə təklifi etmişdi, mən də təbii ki, qəbul etmişdim. Evlənəcədik. Bizim də yuvamız olacaqdı. Atamın, anamın yoxluğunu onunla tamamlamaq istəyirdim. Kimsəsizliyimi unutmaq üçün bundan gözəl fürsət ola bilməzdi. Ancaq bacarmadıq. Daha doğrusu, mən. Çox böyük yanlışlar etdim.

Hər şey altı il öncə, bankda gizli işlərin görülməsi ilə başladı. Əvvəllər də oğurluq halları olurdu. Ancaq kimsə bunu hiss etmirdi. Bu oğurluğun başında Rafiq dayanırdı. Ona isə Ramilə ilə Vidadi kömək edirdilər. Oğurlanan pulun çox hissəsi Rafiqə çatardı, qalanı Ramilə ilə Vidadi arasında bölünərdi. Sonra da sənədlər hazırlayıb məbləğin üstünü bağlayardılar. Bunu mən bilirdim. Sənədləri araşdırarkən görmüşdüm. Onlara desəm də, bunu inkar etmişdilər. Lakin günlərin bir günü işlər daha da pisləşdi. Bankda külli miqdarda pul mənimlənilmişdi. Bunu yoxlama zamanı üzə çıxarmışdılar. Ən pisi də bunda Mehdiyə günahkar bildilər. Oğurluq olan günü hər kəsdən sonra işdən ayrılmışdı. Bircə bu onlara kifayət etdi ki, Mehdiyənin üstünə yıxsınlar günahlarını. Mehdi isə özünü müdafiə edə bilmədi. Rafiqlə danışdım. Hər şeyi bildiyimi dedim. O da əgər polislərə nəşə deyərsə, Mehdiyəni öldürəcəklərini, oğurluğu da mənin üzərimə atacaqlarını dedi. Özümə deyil, Mehdiyə bir şey olacaq deyər qorxmışdım. Qorxumdan ona da heç nə demirdim. Rafiq hər şeyin düzəlcəyinə, Mehdiyənin bir neçə ay həbsdə olacağına inandırılmışdı məni. Ancaq iki ay keçməmişdi ki, Mehdi intihar etdi. Dünyam yıxılmışdı başıma. Nə edəcəyimi bilmirdim. Polisə danışsaydım, mənə inanmayacaqdı. Ona görə də yenə susdum. Bir neçə ay sonra isə işdən çıxdım. Özümə heç cür yer tapa bilmirdim. Həyatımın ən zor günləri, sən demə indi başlayırdı. Aylarla evdən çölə çıxmıdım. Peşman idim. Susduğum üçün, danışmadığım üçün. Ancaq heç nə edə bilmirdim. Mehdiyənin ölümündən bir il sonra rayonumuza qayıtdım. Bəlkə həyatımı dəyişdirər bilərəm deyər. Ancaq heç bir faydası olmadı. Günlər, aylar, illər keçdi, ancaq hər gecə Mehdiyəni yuxumda görürdüm. Məndən kömək istəyirdi. Mənsə, yuxuda da kömək edə bilmirdim. Həyat bir zindan olmuşdu mənə. Çıxmaq istədikcə, batıb qalırdım dibində.

Bir neçə il daha keçdi. Hər gün artan intiqam hissi içimdə daha da böyüyürdü. Sonunda qərara gəlmişdim. Mehdiyənin ölümündə günahkar olan heç kim həyatda qalmayacaqdı. Onun üçün də Bakıya qayıtdım. Üzüm gəlməsə də, Mehdiyənin ailəsi ilə görüşdüm. Onların yanına tez-tez gedir, evdə olduğum müddətdə də nə edəcəyimi dəqiqləşdirirdim. Altı ay bundan öncə isə qəti qərar verdim. Bunu edəcəkdim. Buna səbəb, Mehdiyənin valdiyənlərinin qonşuluğuna bir polisin köçməsi olmuşdu. Rüstəm əmi onun haqqında həmişə yaxşı danışardı. Neçə dəfə Mehdiyə görə onunla danışmaq istədiyini demişdi. Buna görə də bu işin sonuna onun çıxmasına qərar verdim. İlk öncə Rafiqi öldürəcəkdim. Ən böyük günah onun idi. Narkotik istifadəçisi olduğunu öyrənmişdim. Evinə getdiyimdə də bununla qarşılaşdım. Onu öldürmək elə də çətin olmadı. Öldüyünə əmin olduğdan sonra mayor Muradovun olduğu polis şöbəsinə zəng edib xəbər verdim...”

Mayor Muradov bu sözləri oxuyub Şükürova baxdı.

– Rafiqin ölüm xəbərini hardan bilmişdiniz?

– Bir qadın zəng edib demişdi.

– Gülər olub həmin qadın.

Şükürov məlumatın kim tərəfindən gəldiyini demədiyi üçün peşman olmuşdu. Muradov yenidən Gülərin məktubunu oxumağa davam etdi.

“Bilirdim ki, bu işi ona verəcəklər. Sonra sıra gəlmişdi Ramiləyə. Onu gözəllik salonuna çağırmışdım. Təcili olduğu üçün də gəlmişdi. Pul üçün hər şeyi edə biləcək biri idi. Onu öldürdüyümdə çiyinlərimdən böyük bir yük götürülmüşdü. Rahatlamışdım. Rafiqin ölümü ilə onu əlaqələndirəsiniz deyə divara onun qanı ilə “2” rəqəmini yazdım. Düz fikirləşmişdim, siz iki cinayəti də bir nəfərin etdiyini düşünmüşdünüz. Bircə qalmışdı Vidadi. Onu evinə getdiyi zaman, qapısının önündə öldürəcəkdim. Ancaq iki polis işçisinin həmin vaxt orada olması planlarımı pozmuşdu. Ona görə də dərhal öldürüb güclə olsa da zibil qutusuna atmışdım. İndi isə sıra məndədir. Vidadidən öncə məni tapmağınızı istəyirəm. Belə olan halda məndən şübhələnməyəcəksiniz. Sonra isə mənim də sonum gələcək.

Artıq Mehдинin yanına getmək vaxtıdır. Sizdən ancaq bir şey istəyirəm. Məni Mehдинin yanında dəfn edin. Heç olmasa, bundan sonra onun yanında olum.

Gülər”

Muradov məktubu oxuyub bitirdikdən sonra qatlayaraq cibinə qoydu. Dərindən nəfəs alaraq onun cansız bədəninə baxdı.

– Qurtardı.

Məktubdan sonra hər şey bəlli olmuşdu. Gülər özünü boğmağa çalışmışdı. Kəndirin bir ucunu qapı dəstəyinə bağladığından dardığı zaman dəstək qırılmışdı. Bunu Muradov sonralar başa düşmüşdü. Cinayətləri də Gülər işləmişdi. “Bank işi” cinayəti yenidən açılmış, əsl günahkarlar bəlli edilmişdi. Rüstəm kişinin oğlunun günahsızlığı isə sübut olunmuşdu. Oğlunu itirsə də, onun günahsız olduğuna sevinirdi. Güləri də bağışlamış və onu Mehдинin yanında dəfn etmişdi. Qalibin verdiyi adamlar isə bir-bir ələ keçirilmiş, həbs edilmişdi. Onları uzun həbsxana həyat gözləyirdi.

Mayor Muradov bu işdən sonra məzuniyyətə çıxaraq ailəsinin yanına getmişdi. İstirahət etmək istəyirdi. Polkovnik Hüseynov da yenidən ərizə yazaraq pensiyaya çıxmağa çalışmışdı. Ancaq yenə də icazə verməmişdilər. Şükürovla

Ağayeva isə bu işdən ən çox dərslər alanlar idilər. Onlar bir-birlərinin dəyərini indi daha çox anlayırdılar. Onlar il sonunu gözləyirdilər.

SON